

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2020. szeptember 9.*

„Nyelvhasználati szabályok – Az ellenőrzés (audit) területén tanácsosok felvételére irányuló nyíltversenyvizsga-felhívás – Nyelvismeret – A versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre korlátozása – A kommunikáció nyelve – 1. rendelet – A személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése, 27. cikke és 28. cikkének f) pontja – A nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés – Igazolás – Szolgálati érdek – Arányosság”

A T-437/16. sz. ügyben,

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili avvocato dello Stato)

felperesnek,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Gattinara és D. Milanowska, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az ellenőrzés (audit) terén tanácsosi (AD 5/AD 7) tartaléklisták létrehozására irányuló EPSO/AD/322/16 nyíltversenyvizsga-felhívás (HL 2016. C 171 A., 1. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: M. J. Costeira elnök, D. Gratsias (előadó) és M. Kancheva bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. december 5-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

- 1 2016. május 12-én az Európai Parlament, a Tanács, a Bizottság, a Bíróság, a Számvevőszék, a Gazdasági és Szociális Bizottság, a Régiók Bizottsága és az Ombudsman 2002. július 25-i 2002/620/EK határozata (HL 2002. L 197., 53. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 46. o.) értelmében létrehozott Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) az ellenőrzés (audit) terén tanácsosi (AD 5/AD 7) tartaléklista kialakítása céljából közzétette az EPSO/AD/322/16 nyíltversenyvizsga-felhívást (HL 2016. C 171. A, 1. o.; a továbbiakban: megtámadott felhívás) az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*. Az e felhívásban pontosítottaknak megfelelően, az uniós intézmények, „elsősorban a brüsszeli székhelyű Európai Bizottság és a luxembourgi székhelyű Európai Számvevőszék” új uniós tisztviselőket vesznek fel.
- 2 A megtámadott felhívás bevezetőjében az is szerepel, hogy az a nyílt versenyvizsgákra vonatkozó, az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2015. február 27-én közzétett szabályzattal (HL 2015. C 70 A, 1. o.; a továbbiakban: szabályzat) együttesen alkotja az érintett kiválasztási eljárás jogilag kötelező erejű keretét. Ugyanakkor a bevezető azt is pontosítja, hogy a szabályzatnak „Az adminisztratív vezetők testületének általános iránymutatása az EPSO-versenyvizsgákon használható nyelvekről” című II. melléklete nem alkalmazandó a szóban forgó kiválasztási eljárásra, és hogy annak helyébe a megtámadott felhívás II. mellékletének rendelkezései lépnek.

- 3 A szabályzat 1.3. pontja tartalmazza a „Nyelvismeret” című szakaszt, amely a következőket tartalmazza:

„A pályázóknak versenyvizsgától függően bizonyítaniuk kell a hivatalos uniós nyelvek [...] ismeretét. Az általános elvárás egy uniós hivatalos nyelv alapos (CEFR C1 szintű) és egy másik uniós hivatalos nyelv kielégítő (CEFR B2 szintű) ismerete, azonban egyes esetekben (különösen nyelvi profilok esetében) a versenyvizsga-felhívás ennél szigorúbb követelményeket támaszt. Ha a versenyvizsga-felhívás másképp nem rendelkezik, második nyelvként csak az angol, a francia vagy a német nyelv választható [...].

Az uniós intézmények belső kommunikációjában hosszú évek óta főként az angol, a francia és a német nyelv használatos, és többnyire a külvilággal történő kommunikációhoz, illetve az ügykezeléshez is e nyelvekre van szükség.

A versenyvizsgánál választható második nyelveket a szolgálati érdekek szem előtt tartásával határozzuk meg, amelyek szükségessé teszik, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek feladataik ellátására és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációra. Ellenkező esetben súlyosan sérülhetne az intézmények hatékony működése.

A pályázókkal való egyenlő bánásmód érdekében minden pályázó – az is, akinek első hivatalos nyelve e három nyelv közül kerül ki – köteles bizonyos vizsgákat az e három nyelv közül választott második nyelven letenni. A speciális készségek ily módon történő értékelése lehetővé teszi, hogy az intézmények felmérjék, képesek-e a pályázók azonnal ellátni a feladataikat a leendő munkakörükhöz hasonló körülmények között. Mindez nem érinti a személyzeti szabályzat 45. cikkének (2) bekezdésében előírt harmadik munkanyelv elsajátítására irányuló későbbi nyelvi képzést [...].”

- 4 A megtámadott felhívás „Kik pályázhatnak?” című részében, amely meghatározza azokat a feltételeket, amelyeket az érintett személyeknek a jelentkezésük benyújtásának időpontjában teljesíteniük kell, speciális felvételi feltételek címén „a 24 hivatalos uniós nyelv egyikének legalább [CEFR] C1 szintű [ismeretét]” követelik meg, és ezt a versenyvizsga „első nyelvként” jelölik meg, megkövetelik továbbá „az angol, a francia vagy a német nyelv legalább [CEFR] B2 szintű [ismeretét]”. Ez a versenyvizsga „második nyelvként” megjelölt második nyelv nem lehet azonos a pályázó által első nyelvként választott nyelvvel.

- 5 Az említett rész azt is pontosítja, hogy „[a] jelentkezési lapot angol, francia vagy német nyelven kell kitölteni”.
- 6 A megtámadott felhívás ugyanezen részében az szerepel, hogy „[m]ásodik nyelvként az angol, a francia vagy a német nyelv választható”, hogy „[e]zek az uniós intézmények fő munkanyelvei, és a szolgálati érdekek szükségessé teszik, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek e nyelvek legalább egyikén ellátni feladataikat, és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni”. A pályázók számára e tekintetben jelzik, hogy az „ezen versenyvizsga tekintetében előírt nyelvekről bővebb tájékoztatás” a megtámadott felhívás „Ezen kiválasztási eljárás nyelvhasználati szabályainak indokolása” című II. mellékletében található.
- 7 A megtámadott felhívás II. melléklete egy hat bekezdésből álló bevezető részt tartalmaz, amelyet három pont követ, amelyek közül az első címe „Az egyes kiválasztási eljárásokban használható nyelvek kiválasztásának indokolása”, a másodiké „Az egyes kiválasztási eljárások tekintetében választható nyelvek kiválasztásának kritériumai”, a harmadiké pedig „A kapcsolattartás nyelvei”.
- 8 A megtámadott felhívás II. melléklete bevezető részének szövege a következő:

„E versenyvizsga az ellenőrzés területén tevékenykedő tanácsosok felvételét célzó, szakmai profilra irányuló versenyvizsga. A versenyvizsga-felhívás »KIK PÁLYÁZHATNAK?« [részében] meghatározott követelmények megfelelnek az uniós intézmények által a szakmai készségekre, tapasztalatra és ismeretekre vonatkozóan előírt elsődleges követelményeknek, valamint annak az igénynek, hogy az újonnan felvett munkatársak képesek legyenek a hatékony munkavégzésre, különösen más munkatársakkal együtt.

A pályázók ezért a versenyvizsga második nyelvét korlátozott számú uniós hivatalos nyelv közül választhatják ki. E korlátozást költségvetési és működési korlátok, valamint az alábbiakban az 1., 2. és 3. pontban leírt, az EPSO által a kiválasztás során használt módszerek is indokolják. E versenyvizsga nyelvi követelményeit – a fenti tényezőket, valamint a munkakör jellegéhez kapcsolódó egyéb speciális követelményeket, illetve az érintett uniós intézmények sajátos igényeit figyelembe véve – az EPSO igazgatótanácsa fogadta el.

E versenyvizsga fő célja az Európai Bizottsághoz, valamint – kisebb számban – az Európai Számvevőszékhez felvehető tanácsosokból álló tartaléklista létrehozása. Alapvetően fontos, hogy a felvett tanácsosok azonnal képesek legyenek ellátni a feladataikat, és kommunikációt folytatni munkatársaikkal és vezetőikkel. Az alábbi 2. pontban leírt, az uniós kiválasztási eljárások során használható nyelvekre vonatkozó kritériumokat figyelembe véve az uniós intézmények e versenyvizsga esetében a legmegfelelőbb választható második nyelveknek az angol, a francia és a német nyelvet tekintik.

Tekintettel arra, hogy az uniós intézményekben az alkalmazottak az angol, a francia és a német nyelvet használják a leggyakrabban szóbeli kommunikáció, fordítás és adminisztratív közlemények céljából, a pályázóknak a két kötelező nyelvük között e nyelvek legalább egyikét meg kell jelölniük.

Továbbá az ellenőrzött szolgálatokkal és a megfelelő hatóságokkal folytatott hatékony együttműködés és információcsere biztosítása érdekében az angol, a francia vagy a német nyelv megfelelő szintű ismerete elengedhetetlennek tekinthető az ellenőrzött szervezetek helyzetének vizsgálata, a prezentációkészítés, a tárgyalás és a jelentésírás terén.

A pályázóknak a versenyvizsga második nyelvén (angol, francia vagy német nyelven) kell kitölteniük az internetes jelentkezési lapot, az EPSO-nak pedig e nyelveken kell együttes tájékoztatást nyújtania az érvényes jelentkezést benyújtó pályázók számára, valamint e nyelveken kell lebonyolítania a 3. pontban ismertetett egyes vizsgákat.”

- 9 A megtámadott felhívás II. mellékletének „Az egyes kiválasztási eljárásokban használható nyelvek kiválasztásának indokolása” című 1. pontja a következőket mondja ki:

„Az uniós intézmények meggyőződése szerint az egyes kiválasztási eljárások során használható konkrét nyelvekre vonatkozó döntésnek és különösen a választható nyelvek körére vonatkozó esetleges korlátozásnak minden esetben az alábbi megfontolásokon kell alapulnia:

- i. Annak szükségessége, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek ellátni feladataikat.

Az újonnan felvett munkatársaknak azonnal képesnek kell lenniük a megfelelő munkavégzésre és arra, hogy hatékonyan elláthassák feladataikat, amelyek elvégzése céljából felvették őket. Ezért az EPSO-nak biztosítania kell, hogy a sikeres pályázók olyan nyelvkombináció megfelelő ismeretével rendelkezzenek, amely lehetővé teszi feladataik hatékony ellátását, és különösen azt, hogy a sikeres pályázók képesek legyenek a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni munkatársaikkal és vezetőikkel.

Következésképpen indokolt lehet egyes vizsgákat korlátozott számú közvetítő nyelven megrendezni annak érdekében, hogy valamennyi pályázó – függetlenül attól, hogy melyik az első hivatalos nyelve – képes legyen e nyelvek közül legalább egyet munkanyelvként használni. Ha ez nem így lenne, az azzal a jelentős kockázattal járna, hogy a sikeres pályázók számottevő hányada nem lenne képes belátható időn belül ellátni a feladatait, amelyek elvégzése céljából felvették. Továbbá ez annak a nyilvánvaló szempontnak a figyelmen kívül hagyását is jelentené, hogy az uniós közszolgálatban munkavégzésre jelentkező pályázók olyan, nemzetközi igazgatás alatt álló szervezethez szándékoznak csatlakozni, amelynek megfelelő működése és az uniós Szerződések által ráruházott feladatok ellátása érdekében közvetítő nyelveket kell alkalmaznia.

- ii. A kiválasztási eljárás jellege

Bizonyos esetekben a kiválasztási eljárás jellege is indokolhatja a pályázók által választható nyelvek körének korlátozását.

A személyzeti szabályzat 27. cikkének megfelelően az EPSO nyílt versenyvizsgák keretében értékeli a pályázók készségeit, amelyek segítségével pontosabban megállapítható, hogy képesek lesznek-e a feladataik ellátására.

Az értékelőközpont olyan kiválasztási mód, amelynek során a pályázók értékelésére szabványos körülmények között – a vizsgabizottság több tagja által figyelemmel kísért különböző forgatókönyvek alapján – kerül sor. Az értékelés a kinevező hatóságok által előzetesen megállapított készségrendszer alapján, közös pontozási módszerrel és együttes döntéshozatal útján történik.

A speciális készségek ily módon történő értékelése lehetővé teszi, hogy az uniós intézmények felmérjék, képesek-e a pályázók azonnal ellátni a feladataikat a leendő munkakörükhöz hasonló körülmények között. A gyakorlati életben várható teljesítmény számos tudományos kutatás szerint valódi munkaszituációkat modellező értékelőközpontban határozható meg a legjobban. Az értékelőközpontok alkalmazása ezért világszerte elterjedt. Az uniós intézményeknél várható pályafutás időtartamára, valamint az intézményeken belüli mobilitás mértékére való tekintettel ez a fajta értékelés rendkívül fontos, különösen az állandó tisztviselők kiválasztása esetében.

A pályázók azonos feltételek mellett történő értékelése érdekében, valamint azért, hogy a pályázók közvetlenül tudjanak kommunikálni értékelőikkel és a gyakorlatban részt vevő többi pályázóval, a pályázók értékelésére együttesen, közös nyelvet alkalmazó csoportban kerül sor. Amennyiben az adott versenyvizsga tekintetében nem csupán egyetlen fő nyelvet határoztak meg, e módszer szükségszerűen csak akkor alkalmazható, ha az értékelőközpontot korlátozott számú nyelven szervezik meg.

iii. Költségvetési és működési korlátok

Az EPSO igazgatótanácsa úgy véli, hogy számos okból kifolyólag nem lenne célszerű egyazon versenyvizsgán belül az értékelőközponti szakaszt valamennyi uniós nyelven megszervezni.

E megközelítés egyrészt igen komoly költségvetési vonzatokkal járna, így az uniós intézmények nem lennének képesek a jelenlegi költségvetési kereten belül fedezni munkaerő-felvételi szükségleteiket. Az ár-érték arány sem lenne megfelelő az európai adófizetők számára.

Másrészt amennyiben az értékelőközpontra valamennyi hivatalos nyelven sor kerülne, az EPSO-versenyvizsgák lebonyolításába jelentős számú tolmácsot kellene bevonni, és a vizsgákhoz megfelelő – tolmácsfülkékkel ellátott – helyiségeket kellene igénybe venni.

Harmadrészt a vizsgabizottságnak jóval több tagból kellene állnia ahhoz, hogy képes legyen lefedni a pályázók által használt különböző nyelveket.”

10 A megtámadott felhívás II. mellékletének „Az egyes kiválasztási eljárások tekintetében választható nyelvek kiválasztásának kritériumai” címet viselő 2. pontja értelmében:

„Amennyiben a pályázók korlátozott számú hivatalos uniós nyelv közül választhatnak, az adott nyílt versenyvizsgán használható nyelveket eseti alapon kell meghatározni az EPSO igazgatótanácsának, az alábbi tényezők figyelembevételével:

- i. az érintett intézmény(ek)en vagy szerveken belüli esetleges egyedi belső nyelvhasználati szabályok;
- ii. a munkakör jellegéhez kapcsolódó speciális követelmények és az érintett uniós intézmény(ek) sajátos igényei;
- iii. az érintett intézmény(ek)ben leggyakrabban használt nyelvek, az alábbiakon alapuló meghatározás szerint:
  - az aktív állományban foglalkoztatott állandó uniós tisztviselők nyilatkozata szerinti, igazolt, legalább a [CEFR] B2 szintjének megfelelő nyelvtudás,
  - azok a célnyelvek, amelyekre az uniós intézmények belső használatra szánt dokumentumait a leggyakrabban fordítják,
  - azok a forrásnyelvek, amelyekről az uniós intézményeken belül készített és külső használatra szánt dokumentumokat a leggyakrabban fordítják,
- iv. az érintett intézmény(ek)en belül adminisztratív közlemények céljából használt nyelvek.”

11 Végül a megtámadott felhívás II. mellékletének „A kapcsolattartás nyelvei” című 3. pontja a következőket mondja ki:

„Ez a szakasz az EPSO és a leendő pályázók közötti kapcsolattartás során alkalmazandó általános nyelvhasználati szabályokat írja le. Az egyes versenyvizsga-felhívások további speciális követelményeket határozhatnak meg.

Az EPSO megfelelően figyelembe veszi a pályázókat uniós polgárként megillető anyanyelvhasználati jogokat, ugyanakkor elismeri azt is, hogy a jelentkezésüket érvényesítő pályázók az európai közszolgálat lehetséges jövőbeni tagjainak minősülnek, és a személyzeti szabályzat által meghatározott jogok és kötelezettségek hatálya alá tartoznak. Következésképpen az uniós intézmények úgy vélik, hogy az EPSO-nak a pályázókkal való kapcsolattartást és a pályázók számára a jelentkezésükkel kapcsolatban

nyújtott tájékoztatást – amennyiben ez lehetséges – valamennyi hivatalos uniós nyelven biztosítani kell. Ennek érdekében az EPSO honlapjának statikus részei, a versenyvizsga-felhívások, valamint a nyílt versenyvizsgákra vonatkozó szabályzat valamennyi hivatalos nyelven megjelennek.

Az internetes jelentkezési lap kitöltéséhez használható nyelveket az egyes versenyvizsga-felhívások határozzák meg. A jelentkezési lap kitöltésével kapcsolatos útmutatót valamennyi hivatalos nyelven biztosítani kell. Ezek a rendelkezések a valamennyi hivatalos nyelven elérhető internetes jelentkezési eljárás bevezetéséig tartó átmeneti időszakban alkalmazandók.

Miután a pályázók első jelentkezésüket érvényesítették, a gyors és hatékony kommunikáció érdekében az EPSO a nagyszámú pályázónak szóló együttes tájékoztatást korlátozott számú hivatalos uniós nyelven biztosítja. Ez – a vonatkozó versenyvizsga-felhívásban meghatározottak szerint – a pályázó első vagy második nyelvén történik.

A pályázók bármely hivatalos uniós nyelven felvehetik a kapcsolatot az EPSO-val, a megkeresések EPSO általi hatékonyabb kezelése érdekében azonban célszerű azon korlátozott számú nyelv közül választani, amelyen az EPSO alkalmazottai fordítás igénybevétele nélkül közvetlen nyelvi lefedettséget tudnak biztosítani.

Egyes vizsgák lebonyolítására szintén korlátozott számú hivatalos uniós nyelven kerül sor annak biztosítása érdekében, hogy a nyílt versenyvizsgák értékelési szakaszába kerülő pályázók rendelkezzenek a részvételhez szükséges nyelvtudással. A különböző vizsgák nyelveit az egyes versenyvizsga-felhívások határozzák meg.

Az uniós intézmények megítélése szerint ez a szabályozás méltányos és megfelelő egyensúlyt biztosít a szolgálati érdekek, illetve a többnyelvűség és a nyelvi megkülönböztetésmentesség elve között. Az, hogy a pályázók kötelesek második nyelvként az első nyelvüktől (rendszerint az anyanyelvüktől vagy valamely azzal egyenértékű nyelvtől) eltérő nyelvet választani, méltányos összehasonlításukat biztosítja.”

- 12 A megtámadott felhívás „Mi a kiválasztás módja?” című részének 1. pontjában az szerepel, hogy az érintett kiválasztási eljárás első lépéseként „számítógépes feleletválasztós teszteket”, vagyis a szövegértési készségre, a matematikai-logikai készségre és az absztrakciós készségre vonatkozó teszteket szerveznek az egyes pályázók által a versenyvizsga első nyelveként kiválasztott nyelveken.
- 13 Ezenkívül az említett rész 3. pontja szerint a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga második szakaszát képező „képesítés szerinti kiválasztást” követően a legmagasabb összpontszámot elérő pályázókat felhívják arra, hogy a versenyvizsga második nyelveként választott nyelven vegyenek részt az értékelőközpont vizsgáin, vagyis a versenyvizsga utolsó szakaszában, amely több, a pályázók különböző készségeinek értékelésére irányuló vizsgát tartalmaz.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

- 14 A Törvényszék Hivatalához 2016. augusztus 5-én benyújtott keresetlevelével az Olasz Köztársaság előterjesztette keresetét.
- 15 2016. szeptember 15-én a Törvényszék meghozta az Olaszország kontra Bizottság ítéletet (T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495). A Törvényszék ezzel az ítélettel azon az alapon semmisítette meg a tanácsosi tartaléklista kialakítására irányuló EPSO/AD/276/14 nyíltversenyvizsga-felhívást (HL 2014. C 74. A, 4. o.) és az adatvédelmi területen tanácsosi tartaléklista kialakítására irányuló EPSO/AD/294/14 nyíltversenyvizsga-felhívást (HL 2014. C 391. A, 1. o.), hogy egyrészt e versenyvizsgák választható második nyelvének, másrészt pedig az EPSO és a pályázók közötti kommunikáció nyelvének az angol, a francia és a német nyelvre korlátozása nyelven alapuló, indokolatlan hátrányos megkülönböztetésnek minősül.

- 16 2016. október 19-én a Bizottság benyújtotta az ellenkérelmet.
- 17 A Törvényszék Hivatalához 2016. november 8-án benyújtott beadványában a Spanyol Királyság kérte, hogy az Olasz Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. A Törvényszék ötödik tanácsának elnöke 2016. december 9-i határozatában megengedte e beavatkozást. A Spanyol Királyság 2017. február 15-én nyújtotta be beavatkozási beadványát.
- 18 2016. november 25-én a Bizottság fellebbezést nyújtott be a 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélettel (T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495) szemben, amelyet C-621/16. P. ügyszámon vettek nyilvántartásba.
- 19 A jelen ügyben a választ, illetve a viszonyválaszt a Törvényszék Hivatalához 2016. december 5-én, illetve 2017. február 20-án nyújtották be.
- 20 2017. január 20-án a Törvényszék egyrészt felhívta a feleket, hogy foglaljanak állást a Bíróság előtt folyamatban lévő és a C-621/16. P. számon nyilvántartásba vett ügy jelen ügy tekintetében fennálló relevanciájáról, valamint – a Törvényszék eljárási szabályzatának 69. cikke alapján – a jelen ügyben az eljárás esetleges felfüggesztéséről, a Bíróság fent hivatkozott ügyben hozott ítéletének kihirdetéséig. Másrészt a Törvényszék felhívta a feleket, hogy terjesszék elő észrevételeiket a jelen ügy és a T-401/16. sz. Spanyolország kontra Bizottság ügy és a T-443/16. sz. Olaszország kontra Bizottság ügy esetleges egyesítésével kapcsolatban, az eljárási szabályzat 68. cikke alapján a szóbeli szakasz lefolytatása, illetve az eljárást befejező határozat meghozatala céljából. A felek az előírt határidőn belül eleget tettek e felhívásoknak.
- 21 A Törvényszék ötödik tanácsának elnöke 2017. február 21-i határozatával a C-621/16. P. sz. ügyben hozott ítélet kihirdetéséig felfüggesztette a jelen ügyben folytatott eljárást.
- 22 2019. március 26-án a Bíróság meghozta a Spanyolország kontra Parlament ítéletet (C-377/16, EU:C:2019:249) és a Bizottság kontra Olaszország ítéletet (C-621/16 P, EU:C:2019:251). Az első említett ítélettel a Bíróság megsemmisítette a Szerződéses alkalmazottak – I. besorolási csoport – gépjárművezetők (férfi/nő) – EP/CAST/S/16/2016 pályázati felhívást, amelyet 2016. április 14-én tettek közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2016. C 131 A., 1. o.), megsemmisítette továbbá az említett pályázati felhívás alapján létrehozott adatbázist, többek között azért, mert az Európai Parlament nem bizonyította, hogy egyrészt a szóban forgó kiválasztási eljárás második nyelve, másrészt pedig a Parlament és a pályázók közötti kommunikáció nyelvei kiválasztásának kizárólag az angol, a francia és a német nyelvre való korlátozását egy jogszerű és közérdekű személyzeti politikai célra tekintettel objektív és észszerű okok igazolták. A második ítélettel a Bíróság elutasította a Bizottság által a 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495) ellen benyújtott fellebbezést. Ezen utóbbi ítélet kihirdetését követően a jelen ügyben folytatódott az eljárás.
- 23 2019. április 3-án a Törvényszék felhívta a feleket, hogy terjesszék elő észrevételeiket a 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítéletből (C-377/16, EU:C:2019:249) és a 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítéletből (C-621/16 P, EU:C:2019:251) a jelen ügy tekintetében levonható következtetéseket illetően. A felek e felhívásnak a megadott határidőn belül eleget tettek.
- 24 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, az eljárási szabályzat 27. cikkének (5) bekezdése alapján az előadó bírót a kilencedik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

- 25 Az előadó bíró javaslata alapján a Törvényszék (kilencedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és a Törvényszék eljárási szabályzatának 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében egyrészt felhívta a feleket bizonyos dokumentumok benyújtására, aminek a megadott határidőn belül eleget tettek, másrészt pedig a tárgyaláson megválaszolendő írásbeli kérdéseket intézett hozzájuk.
- 26 2019. november 6-i határozatával a Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke a felek meghallgatását követően a jelen ügyet és a T-443/16. sz. Olaszország kontra Bizottság ügyet az eljárási szabályzat 68. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása céljából egyesítette.
- 27 A Törvényszék a felek szóbeli előadásait, valamint az írásban és szóban feltett kérdésekre adott válaszaikat a 2019. december 5-i tárgyaláson meghallgatta.
- 28 2020. január 27-i végzésével a Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke a jelen ügyben és a T-443/16. sz. Olaszország kontra Bizottság ügyben az eljárási szabályzat 113. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján újból megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.
- 29 2020. február 11-i határozatával a Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke a felek meghallgatását követően a jelen ügyet és a T-443/16. sz. Olaszország kontra Bizottság ügyet az eljárási szabályzat 68. cikkének (3) bekezdése alapján elkülönítette.
- 30 2020. március 8-i határozatával a Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke a jelen ügyben lezárta az eljárás szóbeli szakaszát.
- 31 Az Olasz Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott felhívást;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 32 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;
  - az Olasz Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.
- 33 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott felhívást;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

- 34 Keresete alátámasztására az Olasz Köztársaság a következő hét jogalapra hivatkozik: az első, az EUMSZ 263., EUMSZ 264. és EUMSZ 266. cikk megsértésére alapított jogalap; a második, az EUMSZ 342. cikk, valamint a módosított, az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.; a továbbiakban: 1. rendelet) 1. és 6. cikkének megsértésére alapított jogalap; a harmadik, az EUSZ 6. cikk (3) bekezdésének, az EUMSZ 18. cikknek, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 22. cikkének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 27. cikke második bekezdésének és 28. cikke f) pontjának, valamint a személyzeti

szabályzat III. melléklete 1. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalap; a negyedik, az EUSZ 6. cikk (3) bekezdésének és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalap; az ötödik, a hatáskörrel való visszaélésre, valamint a „versenyvizsga-felhívások jellegét és célját érintő lényeges rendelkezéseknek”, különösen a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 27. cikke második bekezdésének, 28. cikke f) pontjának, 34. cikke (3) bekezdésének, és 45. cikke (1) bekezdésének, továbbá az arányosság elvének megsértésére alapított jogalap; a hatodik, az EUMSZ 18. cikk és az EUMSZ 24. cikk negyedik bekezdésének, a Charta 22. cikkének, az 1. rendelet 2. cikkének, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének megsértésére alapított jogalap; és a hetedik, az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 28. cikke f) pontjának, III. melléklete 1. cikke (1) bekezdése f) pontjának, valamint az arányosság elvének megsértésére, továbbá „a tények elferdítésére” alapított jogalap.

- 35 Meg kell állapítani, hogy jogalapjaival az Olasz Köztársaság lényegében a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga nyelvhasználati szabályai két részének jogszerűségét vitatja. Így tehát egyrészt a megtámadott felhívás azon rendelkezéseit vitatja, amelyek az említett versenyvizsgák második nyelvének megválasztását az angol, a francia és a német nyelvre korlátozzák, másrészt e felhívás azon rendelkezéseit, amelyek a pályázók és az EPSO közötti levelezés során használható nyelvekre vonatkoznak.
- 36 Előljáróban meg kell állapítani, hogy mivel a megtámadott felhívás szerint bizonyos vizsgák a pályázók által a szóban forgó versenyvizsga második nyelveként kiválasztott nyelven zajlottak le, e második nyelv kiválasztása korlátozásának esetleges jogellenessége szükségszerűen a versenyvizsga valamennyi vizsgája megszervezésének jogellenességét vonná maga után.
- 37 Ennélfogva a hivatkozott jogalapok és a felek által előadott érvek fényében egymást követően meg kell vizsgálni a megtámadott felhívás e két részének jogszerűségét.

A. A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga második nyelve pályázók általi kiválasztása angol, francia és német nyelvre történő korlátozásának jogszerűségéről

- 38 A megtámadott felhívás azon része képezi lényegében az Olasz Köztársaság által felhozott harmadik és hetedik jogalap tárgyát, amely a szóban forgó versenyvizsga második nyelve pályázók általi kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozására vonatkozik.
- 39 A harmadik jogalap azon alapul, hogy a szóban forgó versenyvizsga második nyelvének kiválasztását érintő korlátozás sérti az EUSZ 6. cikk (3) bekezdését, az EUMSZ 18. cikket, a Charta 22. cikkét, az 1. rendelet 1. és 6. cikkét, a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) és (6) bekezdését, 27. cikkének második bekezdését és 28. cikkének f) pontját, valamint a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikkének (2) és (3) bekezdését. E jogalap keretében az Olasz Köztársaság többek között úgy véli, hogy ez a korlátozás nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül, és hogy az e tekintetben a megtámadott felhívásban kifejtett indokok nem alkalmasak az azt konkrétan igazoló valós igények fennállásának bizonyítására.
- 40 A hetedik jogalap az EUMSZ 296. cikk második bekezdésének, az 1. rendelet 1. és 6. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének, 28. cikke f) pontjának, III. melléklete 1. cikke (1) bekezdése f) pontjának, valamint az arányosság elvének megsértésén, továbbá „a tények elferdítésén” alapul. E jogalap keretében az Olasz Köztársaság különösen a megtámadott felhívás indokolásának hiányára és elégtelenségére hivatkozik, azzal érvelve, hogy kizárólag a szolgálat sajátos igényei igazolhatnák a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést.
- 41 A Spanyol Királyság csatlakozik az Olasz Köztársaság érveléséhez.

- 42 A fenti 39. és 40. pontban kifejtettekből következik, hogy a fent említett, együtt vizsgálandó jogalapokkal az Olasz Köztársaság lényegében az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik, és az általa hivatkozott különféle rendelkezésekre tekintettel vitatja a megtámadott felhívásban a szóban forgó versenyvizsga második nyelve pályázók általi kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozását.

1. A megtámadott felhívás indokolásáról

- 43 Mindenekelőtt a megtámadott felhívás indokolásának a hetedik jogalap keretében hivatkozott esetleges hiányát vagy elégtelenségét illetően a Bizottság cáfolja az Olasz Köztársaság érvelését. Közelebbről: azzal érvel, hogy e felhívás II. melléklete helytállóan indokolta a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozását, és ezt az ellenkérelem mellékleteiben kifejtett ténybeli elemek is megerősítik. Egyebekben e tekintetben emlékeztet arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint, amikor – mint a jelen ügyben – általános hatályú jogi aktusról van szó, az indokolás szorítkozhat egyfelől a szóban forgó jogi aktus elfogadásához vezető általános helyzet, másfelől a jogi aktussal elérni kívánt „általános célok” megjelölésére.
- 44 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség olyan lényeges formai követelménynek minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. Valamely jogi aktus indokolása ugyanis azon indokok egyértelmű kifejezéséből áll, amelyek az alapul. Ha ezen indokok hibában szenvednek, az érintheti a szóban forgó jogi aktus érdemi jogszerűségét, de annak indokolását nem, amely megfelelő lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat tartalmaz (lásd: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 79. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 45 A jelen ügyben, amint az a megtámadott felhívás fenti 6–11. pontban ismertetett „Kik pályázhatnak?” című részében, valamint e felhívás II. mellékletében kifejtett megfontolásokból következik, az említett felhívás valóban tartalmaz olyan indokolást, amely a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztása korlátozásának igazolására irányul. Közelebbről: jelzi, hogy e korlátozásról az említett felhívás II. mellékletének 2. pontjában (lásd a fenti 10. pontot) meghatározott kritériumokat figyelembe véve döntöttek, valamint hogy annak három indoka van, mégpedig először az, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek feladataik ellátására, másodsor a kiválasztási eljárás jellege, harmadszor pedig a költségvetési és működési korlátok. Ezek az indokok szerepelnek az említett melléklet bevezető részében (lásd a fenti 8. pontot) és azokat bővebben ismerteti a melléklet 1. pontjának i–iii. alpontja (lásd a fenti 9. pontot). Ennélfogva nem róható fel a felhívás szerzőjének, vagyis az EPSO-nak, hogy megsértette az indokolási kötelezettséget. Ezen indokolás megalapozottsága már más kérdés, és azt a Törvényszék az alábbiakban fogja vizsgálni.

2. A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga második nyelve pályázók általi kiválasztása angol, francia és német nyelvre történő korlátozásának jogszerűsége kapcsán a megtámadott felhívásban szereplő indokok megalapozottságáról

3. A hátrányos megkülönböztetés fennállásáról

- 46 Az Olasz Köztársaság előadja, hogy a többnyelvűség Charta 22. cikke által védett elve nem teszi lehetővé a versenyvizsga második nyelve kiválasztásának korlátozott számú hivatalos nyelvre való korlátozását, hanem – éppen ellenkezőleg – azt jelenti, hogy a pályázók e címen bármelyik hivatalos nyelvet kiválaszthatják. Véleménye szerint, noha a személyzeti szabályzat bizonyos rendelkezéseiből,

különösen III. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének f) pontjából az következik, hogy korlátozható e második nyelv kiválasztása, e korlátozások soha nem minősülhetnek az összes versenyvizsga esetében alkalmazandó szabálynak.

- 47 A Bizottság a maga részéről többek között úgy véli, hogy mivel a megtámadott felhívásban előírt nyelvi korlátozás kizárólag arra a második nyelvre vonatkozik, amelyet a szóban forgó versenyvizsgára jelentkező pályázóknak többek között az értékelőközpont vizsgáin való részvétel céljából kell kiválasztaniuk, és nem az anyanyelvükre vagy az elsőként bejelentett nyelvükre, amely a számítógépes feleletválasztós teszteken használható, ez a korlátozás nem eredményez nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést.
- 48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1. rendelet 1. cikke a következőket írja elő:
- „Az Unió intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a bolgár, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, a horvát, az ír, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, az olasz, a német, a portugál, a román, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.”
- 49 Azt is meg kell állapítani, hogy – amint arra a 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 67. pontja emlékeztet – bár az 1. rendelet 1. cikke kifejezetten felsorolja az uniós intézmények munkanyelveit, annak 6. cikke azt írja elő, hogy az intézmények eljárási szabályzatukban meghatározhatják az e rendeletben megállapított nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait. Ezen ítélet ugyanezen pontjában a Bíróság egyébiránt megállapította, hogy az ezen ügy tárgyát képező versenyvizsga-felhívásokkal érintett intézmények az eljárási szabályzatukban nem határozták meg az említett rendelet 6. cikke alapján e nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait.
- 50 E tekintetben előjáróban meg kell állapítani, hogy a jelen ügy irataiban szereplő információk alapján nem állapítható meg, hogy a megtámadott felhívással érintett intézmények az említett felhívás közzétételéig eljárási szabályzatukban olyan rendelkezéseket fogadtak volna el, amelyek célja az 1. rendelet 6. cikkének megfelelően az e rendeletben meghatározott általános nyelvhasználati szabályok alkalmazása részletes szabályainak meghatározása. Éppen ellenkezőleg, a Bizottság szerint „egyetlen intézmény sem fogadott el ilyen szabályzatot”.
- 51 Egyébiránt a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos minden, többek között a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés. A személyzeti szabályzat 1. cikke (6) bekezdésének első mondata értelmében „[t]iszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és észszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia”.
- 52 Ezenfelül a személyzeti szabályzat 28. cikkének f) pontja előírja, hogy a tisztviselő kizárólag akkor nevezhető ki, ha tanúbizonyságot tesz az Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének szükséges szintű ismeretéről. Noha ez a rendelkezés leszögezi, hogy követelmény valamely másik nyelvnek a pályázó által elvégzendő „feladatok ellátásához szükséges szintű” kielégítő ismerete, nem jelöli meg azokat a szempontokat, amelyeket figyelembe lehet venni az 1. rendelet 1. cikkében említett hivatalos nyelvek közül történő kiválasztásának korlátozásához (lásd: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 85. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ilyen kritériumok nem következnek a személyzeti szabályzat 27. cikkéből sem, amelynek első bekezdése a nyelvi ismeretekre való hivatkozás nélkül úgy rendelkezik, hogy „[a] felvétel során arra kell törekedni, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a

hatékonyság és a feddhetetlenség legmagasabb követelményeinek, és akiket az Unió tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon vettek fel”, és hogy „semmilyen álláshely sem tartható fenn valamely meghatározott tagállam állampolgárai számára”. Ugyanez vonatkozik e cikk második bekezdésére is, amely annak kimondására szorítkozik, hogy „[a]z uniós polgárok egyenlőségének elve lehetővé teszi valamennyi intézmény számára, hogy objektív körülmények által nem igazolt, a tisztviselők nemzetiség szerinti megoszlása tekintetében jelentős egyensúlyhiány észlelése esetében megfelelő intézkedéseket fogadjanak el”, pontosítva többek között, hogy „[e]zeknek a megfelelő intézkedéseknek igazoltnak kell lenniük, és nem vezethetnek az érdemen alapuló kiválasztástól eltérő felvételi követelményekhez”.

- 54 Végül a személyzeti szabályzat III. melléklete 1. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében a versenyvizsga-felhívás adott esetben meghatározhatja a betöltendő beosztás sajátos jellege miatt megkövetelt nyelvismeretet. Ugyanakkor e rendelkezés nem jogosít fel általános jelleggel a versenyvizsga második nyelvének az 1. rendelet 1. cikkében említett hivatalos nyelvek közül meghatározott számú nyelvre való korlátozására (lásd: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 86. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 E megfontolások összességéből kitűnik, hogy a második nyelv valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók általi kiválasztásának meghatározott számú nyelvre történő és más hivatalos nyelvek kizárása melletti korlátozása a nyelven alapuló, főszabály szerint a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése alapján tiltott hátrányos megkülönböztetést képez (lásd ebben az értelemben: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 66. pont). Nyilvánvaló ugyanis, hogy egy ilyen korlátozással előnyösebb helyzetbe kerülnek bizonyos esetleges pályázók – azaz azok, akik legalább az egyik kijelölt nyelv kielégítő ismeretével rendelkeznek –, mivel részt vehetnek a versenyvizsgán, ekként pedig uniós tisztviselőkként vagy alkalmazottakként felvételt nyerhetnek, míg a többieket – akik nem rendelkeznek ilyen nyelvismerettel – kizárják a versenyvizsgából (lásd: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 91. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 Az előző következtetést nem cáfolhatják a Bizottság által előterjesztett érvek.
- 57 Először is, mint hatástalant el kell utasítani azt az érvet, amely szerint a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga második nyelve kiválasztásának korlátozása nem minősül nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek, „mivel a versenyvizsga során a nyelvhasználat korlátozása nem a pályázók anyanyelvét vagy első nyelvét, hanem kizárólag az általuk megválasztandó második nyelvet érinti”. A nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdésében rögzített tilalmának hatálya ugyanis nem korlátozódik az e rendelkezés hatálya alá tartozó személyek anyanyelvének vagy az uniós tisztviselők vagy alkalmazottak felvételi versenyvizsgája keretében bejelentett első nyelvnek a használatára.
- 58 Másodsor, el kell utasítani a Bizottság arra alapított érvét, hogy a pályázóknak lehetőségük van anyanyelvüket használni a számítógépes feleletválasztós teszteken, az értékelőközpont vizsgái nyelvének pedig kötelezően eltérőnek kell lennie. A megtámadott felhívás egyetlen rendelkezése alapján sem lehet ugyanis azt megállapítani, hogy a pályázóknak a számítógépes feleletválasztós teszteket szükségszerűen fő nyelvükön (vagyis főszabály szerint az anyanyelvükön) kell teljesíteniük, és még kevésbé, hogy erre kötelesek lennének. Így semmi sem akadályozza meg azt a pályázót, akinek anyanyelve a német, az angol vagy a francia, és aki e három nyelv közül egy másik nyelv alapos ismeretével is rendelkezik, abban, hogy ez utóbbi nyelvet jelentse be a versenyvizsga első nyelveként, és így a megtámadott felhívásban előírt többi vizsgát a fő nyelvén tegye le. Ennélfogva nyilvánvaló, hogy az olyan pályázó, akinek fő nyelve nem a fent említett három nyelv valamelyike, nem képes

hasonló döntést hozni. A Bizottság által példaként benyújtott, a szövegértési készséget vizsgáló teszt nem kérdőjelezheti meg ezt az értékelést, mivel pusztán e dokumentum alapján nem zárható ki, hogy a fő nyelvtől eltérő nyelv alapos, sőt tökéletes ismerete lehetővé teszi az érintett pályázó számára az ilyen típusú teszt sikeres teljesítését.

- 59 Ráadásul kétségtelen, hogy – a 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 94. pontja szerint – azt a célt, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek, hatékonyabban meg lehet valósítani, ha a pályázók a válogató vizsgákat az anyanyelvükön vagy az általuk legjobban ismertnek gondolt második nyelven tehetik le. Mindazonáltal – ellentétben azzal, ami a Bizottság beadványaiból kitűnik – ebből az ítéletből nem vonható le az a következtetés, hogy a pályázók második nyelve kiválasztásának bármilyen korlátozása igazolható lenne, amennyiben a pályázók a megtámadott felhívásban ajánlott nyelvek közül azt választhatják, amelyet az anyanyelvük után a legjobban ismernek. Semmi nem zárja ki ugyanis, hogy az említett pályázók által a fent hivatkozott ítélet 94. pontja értelmében vett „legjobban ismertnek gondolt” nyelv egy, a némettől, az angoltól, illetve a franciától eltérő nyelv (lásd: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 95. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 Mindazonáltal – az ítélkezési gyakorlat értelmében – a fent említett rendelkezések összességéből kitűnik, hogy a szolgálati érdek olyan jogszerű célnak minősülhet, amelyet figyelembe lehet venni. Így többek között, noha a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése kétségtelenül megtiltja a nyelven alapuló minden hátrányos megkülönböztetést, e cikk (6) bekezdésének első mondata azt írja elő, hogy e tilalom korlátozható, azonban csak akkor, ha a korlátozás „objektív és észszerű okokkal” igazolható, valamint ha az „jogszerű és közérdekű személyzeti politikai célokat” szolgál (lásd: 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 89. pont).
- 61 Így tehát a tisztviselők személyzeti szabályzatának 1d. cikke kötelező jelleggel korlátozza azt a széles mérlegelési jogkört, amellyel az uniós intézmények rendelkeznek szervezeti egységeik kialakítását illetően – ugyanúgy, ahogyan az EPSO, amikor az említett intézmények által rá ruházott hatásköröket gyakorolja –, ily módon a valamely versenyvizsgálással kapcsolatos nyelvhasználati szabályoknak korlátozott számú hivatalos nyelvre való korlátozásából eredő, a nyelven alapuló eltérő bánásmód csak akkor elfogadható, ha ez a korlátozás objektív módon igazolható és arányos a szolgálat valós igényeivel képest (lásd: 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 62 A fentiek összességére figyelemmel, mivel a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga második nyelvre kiválasztásának korlátozása a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése alapján főszabály szerint tiltott, a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül (lásd a fenti 55. pontot), meg kell vizsgálni, hogy a kiválasztás angol, francia és német nyelvre korlátozása révén az EPSO indokolatlan hátrányos megkülönböztetés bevezetésével megsértette-e a személyzeti szabályzat 1d. cikkét.

a) A vitatott hátrányos megkülönböztetés igazolásának fennállásáról

- 63 Az Olasz Köztársaság mindenekelőtt úgy véli, hogy a pályázók nyelvi képességei nem tartoznak a személyzeti szabályzat 27. cikkének első bekezdése szerinti készségek közé, így a versenyvizsga vizsgái keretében a pályázók értékelését – annak érdekében, hogy az hatékony és hátrányos megkülönböztetéstől mentes legyen – az előbbieknél nem szabadna döntően befolyásolniuk. Ily módon a versenyvizsga második nyelvre kiválasztásának a korlátozása azt feltételezi, hogy ismertetik és

megindokolják az azt konkrétan igazoló különleges szükségleteket, abban az értelemben, hogy kapcsolatot kell teremteni a második nyelv és az érintett versenyvizsga sikeres pályázói által ellátandó konkrét feladat között.

- 64 A jelen esetben a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga sikeres pályázói által ellátandó feladatok sokfélesége különböző nyelvi készségekkel rendelkező személyek felvételével jár. Az Olasz Köztársaság szerint ugyanis a strukturális alapok tagállamok általi igazgatására vonatkozó ellenőrzés (audit) széles területe miatt nyilvánvaló, hogy az ilyen jellegű feladatok ellátása az Unió nyelveinek lehető legszélesebb ismeretét követeli meg.
- 65 Márpedig a megtámadott felhívásban a vitatott korlátozás igazolása céljából feltüntetett indokok nem kapcsolódnak sem az ellátandó konkrét feladatokhoz, sem pedig a szolgálat sajátos igényeihez.
- 66 Ily módon, az Olasz Köztársaság először is előadja, hogy a feladataik ellátására azonnal képes sikeres pályázók rendelkezésre állásának szükségességére alapított indok nem olyan igény, amely igazolható az ilyen súlyos nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést. Erre a célkitűzésre ugyanis nem lehet általános és elméleti jelleggel hivatkozni, hanem azt a konkrét ellátandó feladatokkal kell összefüggésbe hozni. Következésképpen a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga nyelvhasználati szabályaival kapcsolatos korlátozások csak akkor fogadhatók el, ha bizonyítást nyer, hogy e korlátozások nélkül az újonnan felvett tisztviselők számára teljességgel lehetetlen lenne a munkavégzés.
- 67 Ami a belső kommunikáció megtámadott felhívásban hivatkozott követelményeit illeti, e felhívás egyáltalán nem támasztja alá, hogy e kommunikáció miért lenne elengedhetetlen az újonnan felvett sikeres pályázókra háruló konkrét feladatok végrehajtásához, sem azt, hogy miért kellene annak szükségszerűen angolul, franciául vagy németül folynia. Az Olasz Köztársaság szerint az ilyen követelményekre nem lehet egyfajta előre meghatározott egyetemes értékként hivatkozni, amely mindenkor és minden esetben igazolhatja az alapvető jogok korlátozását. Ezenkívül nincs bizonyíték arra, hogy a szóban forgó három nyelv a leginkább használatos az uniós intézmények belső kommunikációjában.
- 68 Másodszor, a kiválasztási eljárás jellegére alapított indokot illetően az Olasz Köztársaság előadja, hogy ez a megfontolás önmagában nem igazolhatja az ilyen mértékű nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést. Ráadásul a megtámadott felhívás nem ismerteti azokat az indokokat, amelyek miatt kizárólag az angol, a francia és a német nyelv használata képes biztosítani ezen eljárás maximális hatékonyságát.
- 69 Harmadszor és utolsósorban, ami a költségvetési és működési korlátokhoz kapcsolódó indokot illeti, az Olasz Köztársaság úgy véli, hogy a pénzügyi jellegű követelmények önmagukban soha nem igazolhatják az alapvető jogot érintő hátrányos megkülönböztetést. Mindenesetre a megtámadott felhívás II. melléklete nem jelöli meg, hogy egy eltérő rendszer milyen költségekkel járna, sem azt, hogy miért csak egy, a jelen ügyben szereplő három nyelven – nem pedig például három másik nyelven – alapuló rendszer lenne összeegyeztethető a költségvetési követelményekkel.
- 70 A Bizottság a maga részéről hangsúlyozza, hogy az a széles mérlegelési jogkör, amellyel az uniós intézmények a személyzeti politika területén rendelkeznek, lehetővé teszi számukra a szolgálati érdek és azon készségek meghatározását, amelyekkel a személyzeti szabályzat 27. cikkének első bekezdése alapján újonnan felvett személyeknek rendelkezniük kell, valamint azon célok meghatározását is, amelyek a személyzeti szabályzat 1d. cikke (6) bekezdésének első mondata értelmében igazolhatják a nyelvi korlátozást.
- 71 A jelen esetben a megtámadott felhívás szerint a szolgálati érdek abban áll, hogy biztosítani kell az e felhívásokkal érintett intézmények, azaz a Bizottság és az Európai Számvevőszék hatékony működését a feladatainak ellátására azonnal képes személyzet felvételével, amely a közvetítő nyelvek egyikének ismeretének köszönhetően könnyebben beilleszkedhet egy új és nemzetközi munkakörnyezetbe.

- 72 Így a Bizottság szerint a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre való korlátozása objektív elemeken alapul, nevezetesen azon, hogy e három nyelvet használják közvetítő nyelvként a fenti 71. pontban említett két intézményben. Ezen állítás alátámasztására a Bizottság az ellenkérelmével együtt egy sor bizonyítékot terjeszt elő, nevezetesen egyrészt az általa és a Számvevőszék által elfogadott különböző normákat, másrészt pedig e három nyelv ezen intézményeknél – az ellenőrzési feladatokkal megbízott személyzet körében – való különleges elterjedtségének mértékét igazoló statisztikai adatokat.
- 73 Egyébiránt a Bizottság szerint nem fogadható el, hogy a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga célja kizárólag a pályázók készségeinek vizsgálata, és hogy az anyanyelvüktől eltérő nyelven való kommunikáció képességének értékelésével kapcsolatos cél teljesen másodlagos. Éppen ellenkezőleg: alapvető fontosságú a hatékony belső kommunikáció feltételeinek garantálása annak biztosítása révén, hogy minden tisztviselő megfelelően ismerje az érintett intézményekben közvetítő nyelvként használt három nyelv valamelyikét. Ennélfogva az a pályázó, aki nem tud e három nyelv valamelyikén kommunikálni, nem válhat olyan tisztviselővé, aki a személyzeti szabályzat 27. cikke értelmében véve „megfelel az alkalmasság legmagasabb követelményeinek”.
- 74 Ezenkívül a Bizottság előadja, hogy jelentős gazdasági költséggel járna az Olasz Köztársaság azon megközelítése, amely szerint lehetőséget kellene biztosítani arra, hogy a szóban forgó versenyvizsga második nyelvét az összes hivatalos nyelv közül lehessen kiválasztani. Márpedig az angol, francia és német egyértelmű hegemoniája által jellemzett munkakörnyezetben ez a költség nyilvánvalóan indokolatlan lenne.
- 75 Ez a megközelítés nem veszi figyelembe az értékelőközpont vizsgáinak sajátosságait sem. A Bizottság szerint, mivel kevésbé valószínű, hogy a vizgabizottság tagjai az Unió valamennyi hivatalos nyelvét ismerik, a pályázóknak tolmácsok segítségével kellene megszólalniuk, ami teljesen abszurdnak tűnik azon célra tekintettel, hogy a feladataik ellátására azonnal képes sikeres pályázók álljanak rendelkezésre.
- 76 Ezenkívül a Bizottság szerint a szóban forgó három nyelvet tanulják a tagállamokban a legtöbben, és Európában ezek a legismertebb idegen nyelvek, valamint az uniós polgárok e nyelvek tanulását tartják a leghasznosabbnak. Ez következik többek között az ezen intézmény által az ellenkérelmével együtt előterjesztett különféle információkból.
- 77 Válaszában az Olasz Köztársaság különösen a Bizottság által az ellenkérelmében előadott információk relevanciáját cáfolja.
- 78 Viszonzásában a Bizottság fenntartja érvelését, és hangsúlyozza többek között, hogy az általa előterjesztett információk támasztják alá annak megalapozottságát.
- 79 A Spanyol Királyság a maga részéről lényegében arra mutat rá, hogy a szóban forgó versenyvizsga célja olyan tanácsosok felvétele az ellenőrzés (audit) területén, akik az Unió valamennyi tevékenységi ágazatára vonatkozóan a tagállamokban és harmadik országokban látják el feladataikat. Úgy véli tehát, hogy a sikeres pályázóknak a lehető legszélesebb nyelvtudással kell rendelkezniük. Ami a Bizottság által szolgáltatott információkat illeti, a Spanyol Királyság azokat részlegesenek minősíti, mivel nem tükrözik sem az összes intézmény, sem pedig a megtámadott felhívás által érintett intézmények helyzetét.

1) A megtámadott felhívásban szereplő indokokról

- 80 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az intézmények a személyzet kiválasztására irányuló eljárással összefüggésben széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a figyelembe veendő szolgálati érdek, valamint a pályázók képességeinek és érdemeinek értékelésére. Így nem kizárt, hogy a szolgálati érdek

szükségessé teheti, hogy a felvett személyek speciális nyelvismerettel rendelkezzenek. Következésképpen az ellátandó feladatok különös jellege igazolhatja a többek között egy konkrét nyelv alapos ismeretén alapuló felvételt (lásd: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 67. és 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 81 A kiválasztási eljárás nyelvhasználati szabályait az Unió korlátozott számú hivatalos nyelvére korlátozó intézmény feladata azonban annak bizonyítása, hogy ez a korlátozás valóban megfelel a felvett személyek által majdan ellátandó feladatokkal kapcsolatos valós igényeknek. Ezenkívül a konkrét nyelvismerettel kapcsolatos bármely feltételnek arányosnak kell lennie ezzel az érdekléssel, és annak olyan egyértelmű, objektív és kiszámítható szempontokon kell alapulnia, amelyek lehetővé teszik a pályázók számára, hogy megértsék e feltétel indokait, az uniós bíróságok számára pedig, hogy vizsgálják annak jogszerűségét (lásd: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. március 26-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 82 Ennek keretében az uniós bíróság feladata, hogy konkrétan megvizsgálja a megtámadott felhívással érintettekhez hasonló versenyvizsgák nyelvhasználati szabályait megállapító szabályokat, mivel kizárólag az ilyen vizsgálat teszi lehetővé azon nyelvismeret megállapítását, amelyet az intézmények a konkrét feladatok esetében objektív alapon, szolgálati érdekből megkövetelhetnek, következésképpen pedig azt, hogy az e versenyvizsgákon való részvétel céljából használható nyelvek kiválasztásának esetleges korlátozása objektív módon igazolható-e és arányos-e a szolgálat valós igényeihez képest (lásd: 2019. március 26-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 94. pont).
- 83 Közelebbről: az uniós bíróságnak még összetett értékelések esetén sem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok képezik-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (2019. március 26-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 84 Amint az a fenti 8. pontból kitűnik, a megtámadott felhívás II. mellékletének bevezető része kimondja, hogy a szóban forgó versenyvizsga célja az ellenőrzés (audit) területén a Bizottsághoz, illetve „kisebb számban” a Számvevőszékhez felvehető tanácsosokból álló tartaléklista létrehozása. Ami a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre való korlátozását illeti, az említett bevezető rész pontosítja, hogy arról az említett melléklet 2. pontjában meghatározott kritériumok (lásd a fenti 10. pontot), illetve a következő három indok alapján döntöttek: először az, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek feladataik ellátására, másodsor a kiválasztási eljárás jellege, harmadszor pedig a költségvetési és működési korlátok (lásd a fenti 45. pontot).
- 85 Mindenekelőtt a költségvetési és működési korlátokra alapított indokot illetően meg kell állapítani, hogy a megtámadott felhívás II. melléklete 1. pontjának iii. alpontjában megfogalmazott indok legfeljebb csak arra szolgálhat, hogy absztrakt módon igazolja a szóban forgó versenyvizsga második nyelveként választható nyelvek számának korlátozását. Nem teszi lehetővé ugyanakkor e nyelvek pontos számának meghatározását, sem annak kifejtését, hogy miért kellene alkalmazni bizonyos nyelveket más nyelvek kizárásával.
- 86 Ugyanígy a megtámadott felhívás II. mellékletének 1. pontjában használt kifejezések általános jellege miatt a költségvetési és működési korlátokra alapított indok nemcsak a szóban forgó versenyvizsga-eljárásra, hanem az EPSO által szervezett bármely versenyvizsga-eljárásra is alkalmazható. Ily módon a szóban forgó indok egyáltalán nem utal azokra a konkrét költségvetési és működési korlátokra, amelyekkel az EPSO vagy a megtámadott felhívással érintett szolgálatok szembesülnek, és amelyek ebben a konkrét esetben igazolták a szóban forgó versenyvizsga második

nyelve kiválasztásának kizárólag bizonyos nyelvekre való korlátozását. A Bizottság a megtámadott felhívásban előírt nyelvhasználati szabályok költségvetési és működési források szempontjából fennálló előnyeire, valamint az eltérő rendszer alkalmazásából eredő következményekre vonatkozóan sem mutatott be konkrét bizonyítékokat.

- 87 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint költségvetési megfontolások nem igazolhatják a hátrányos megkülönböztetést (lásd: 2012. március 1-jei O'Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébiránt az ítélkezési gyakorlat jelenlegi állásából nem következik, hogy az uniós intézmények költségeinek csökkentésére irányuló cél önmagában az Unió által elismert általános érdekű célkitűzésnek minősülhet.
- 88 Ennélfogva a megtámadott felhívás II. melléklete 1. pontjának iii. alpontjában említett költségvetési és működési korlátokra alapított indok önmagában nem igazolhatja a vitatott hátrányos megkülönböztetést.
- 89 Hasonló megfontolások vonatkoznak a megtámadott felhívás II. melléklete 1. pontjának ii. alpontjában kifejtett, a kiválasztási eljárás jellegére, és különösen az értékelőközpont vizsgáinak sajátosságaira vonatkozó indokra is. A költségvetési és működési korlátokon alapuló indokhoz hasonlóan ugyanis a szóban forgó indok – az általános megfogalmazása miatt – bármely versenyvizsga-eljárásra alkalmazható, és nem teszi lehetővé a szóban forgó versenyvizsga sajátos keretében elfogadott három nyelv kiválasztásának igazolását. Ezenkívül a Bizottság e tekintetben semmilyen konkrét információval nem szolgál. Közelebbről: a 2010 és 2012 között lezajlott versenyvizsgák pályázói által választott fő nyelvre vonatkozóan általa benyújtott statisztikai adatok nem relevánsak a szóban forgó versenyvizsga keretében a második nyelv kiválasztására vonatkozó igények értékelése szempontjából. Ugyanez a helyzet a 2005-ben, vagyis az EPSO versenyvizsga-eljárásainak az értékelőközpont vizsgáinak bevezetésével járó reformját megelőző időpontban lefolytatott versenyvizsgák pályázói által választott második nyelvre vonatkozó adatokkal.
- 90 Egyébiránt ezen indok tartalmát illetően meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott felhívás II. melléklete 1. pontjának ii. alpontjából egyértelműen kitűnik – a pályázók különféle készségeinek az értékelőközpont keretében történő értékelése „lehetővé teszi, hogy az uniós intézmények felmérjék, képesek-e [az utóbbiak] azonnal ellátni a feladataikat a leendő munkakörükhöz hasonló körülmények között”. Szövege alapján úgy tűnik tehát, hogy a kiválasztási eljárás jellegére alapított indok valójában ahhoz az igényhez kapcsolódik, hogy az újonnan felvett személyek azonnal képesek legyenek feladataik ellátására. E megállapításnak nem mond ellent a Bizottság, amely beadványaiban úgy véli, hogy a szóban forgó indok olyan „további tényezőnek” minősül, amely az intézmények azon döntését tükrözi, hogy a pályázók nemzetközi környezetben fennálló együttműködési képességeire összpontosító, valódi munkakörnyezetet szimuláló kiválasztási módszert alkalmazzanak. Ugyanígy meg kell állapítani, hogy a Bizottság által benyújtott, a versenyvizsga-eljárások reformjának végrehajtására irányuló 2008. szeptember 11-i EPSO-program mindenekelőtt annak illusztrálására szolgál, hogy a feladatának ellátására azonnal képes személyzet felvételére irányuló cél közvetlenül kapcsolódik e reformhoz.
- 91 Ebből következik, hogy önmagában vagy együttesen sem a költségvetési és működési korlátokra alapított indok, sem pedig a kiválasztási eljárás jellegére alapított indok nem igazolhatja a megtámadott felhívásban a szóban forgó versenyvizsga második nyelvének pályázók általi kiválasztására vonatkozó korlátozását, különösen mivel ezen indokok nem teszik lehetővé annak bizonyítását, hogy e kiválasztásnak miért kizárólag a jelen ügyben választott három nyelv, vagyis az angol, a francia és a német közül kell történnie, az Unió több hivatalos nyelvének kizárásával. Ezzel szemben esetlegesen alkalmas lehet az éppen e három nyelvre való korlátozás igazolására az arra alapított indok, hogy az újonnan felvett személyeknek azonnal képeseknek kell lenniük feladataik ellátására (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 106. pont [nem tették közzé], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 92 Ezen indok elsődleges jellegét egyébiránt a szabályzat is megerősíti, amelynek 1.3. pontja kimondja, hogy „[a] versenyvizsgánál választható második nyelveket a szolgálati érdekek szem előtt tartásával határozzuk meg, amelyek szükségessé teszik, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek feladataik ellátására és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációra”.
- 93 Ami az arra alapított indok tartalmát illeti, hogy az újonnan felvett személyek azonnal képesek legyenek feladataik ellátására, a megtámadott felhívás bevezető részéből, valamint II. melléklete 1. pontjának i. alpontjából következik, hogy ahhoz, hogy a szóban forgó versenyvizsgán részt vevő pályázók képesek legyenek feladataik ellátására, „olyan nyelvkombináció megfelelő ismeretével [kell rendelkezniük], amely lehetővé teszi feladataik hatékony ellátását és különösen azt, hogy [...] képesek legyenek a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni munkatársaikkal és vezetőikkel” (lásd a fenti 9. pontot). Ily módon „[t]ekintettel arra, hogy az uniós intézményekben az alkalmazottak az angol, a francia és a német nyelvet használják a leggyakrabban szóbeli kommunikáció, fordítás és adminisztratív közlemények céljából, a pályázóknak a két kötelező nyelvük között e nyelvek legalább egyikét meg kell jelölniük”. Egyébiránt „az ellenőrzött szolgálatokkal és a megfelelő hatóságokkal folytatott hatékony együttműködés és információcsere biztosítása érdekében az angol, a francia vagy a német nyelv megfelelő szintű ismerete elengedhetetlennek tekinthető az ellenőrzött szervezetek helyzetének vizsgálata, a prezentációkészítés, a tárgyalás és a jelentésírás terén” (lásd a fenti 8. pontot).
- 94 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 80. és 81. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel a fenti 93. pontban kifejtett megfontolások – noha jelzik az ahhoz fűződő szolgálati érdek fennállását, hogy az újonnan felvett alkalmazottak a szolgálati jogviszony megkezdésekor el tudják látni feladataikat és hatékonyan tudjanak kommunikálni – önmagukban nem elegendőek annak bizonyításához, hogy a szóban forgó munkakör, azaz a megtámadott felhívás által érintett intézményeknél tanácsosi munkakör az ellenőrzés (audit) területén, az Unió más hivatalos nyelveinek kizárása mellett konkrétan e három nyelv valamelyikének ismeretét igényli (lásd ebben az értelemben: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 72. pont).
- 95 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg a felvett sikeres pályázók által ellátandó feladatok megtámadott felhívásban szereplő ismertetése.
- 96 A megtámadott felhívásnak „A munkakör jellege” című I. melléklete szerint ugyanis e sikeres pályázók feladata többek között „az ellenőrzés tárgyát képező szervezet üzleti folyamatainak alapos megértése és megismerése”, „teljesítmény-, megfelelőségi és gazdaságossági ellenőrzések végzése különböző uniós szakpolitikák területén és különböző üzleti folyamatokban”, „az ellenőrzési eredmények validálása az ellenőrzött szervezettel közösen”, „az ellenőrzési eredmények, a kockázatok és az ajánlások világos és tömör jelentéstervezetekben/végleges jelentésekben történő közlése”, valamint „tanácsadás vezetőségi felkérés esetén” lesz. Ehhez hasonlóan a megtámadott felhívás II. mellékletének bevezető részéből kitűnik, hogy az érintett feladatok magukban foglalják „az ellenőrzött szervezetek helyzetének vizsgálatát”, a „prezentációkészítést, a tárgyalást és a jelentésírást”, valamint „az ellenőrzött szolgálatokkal és a megfelelő hatóságokkal folytatott hatékony együttműködést és információcsere-t”. Egyebekben a „Milyen feladatkörökre lehet számítani?” című részben a megtámadott felhívás jelzi, hogy „[a]z ellenőröknek pályafutásuk során adott esetben különböző uniós és harmadik országokban is kell ellenőrzéseket végezniük”.
- 97 Amint azt a Bizottság a tárgyaláson egy pervezető intézkedésre adott válaszában kifejtette, az „ellenőrzött szervezet” alatt olyan szervezeteket kell érteni, mint az uniós ügynökségek, az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ), az európai adatvédelmi biztos (EAB) vagy más intézmények, míg az „ellenőrzött szolgálatok” alatt a Bizottság különböző főigazgatóságainak szervezeti egységei értendők. Ezzel szemben a „megfelelő hatóság” kifejezés a költségvetési hatóságokra, azaz az Európai Unió Tanácsára és a Parlamentre utal.

- 98 Mindazonáltal láthatóan nem lehet pusztán a megtámadott felhívásban szereplő feladatok ismertetése alapján megállapítani, hogy azon három nyelv, amelyre a szóban forgó versenyvizsga második nyelvének kiválasztását korlátozták, mennyiben tenné lehetővé a felvett sikeres pályázók számára, hogy azonnal képesek legyenek a munkavégzésre. Közelebbről, e felhívás egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy e három nyelvet ténylegesen használják az annak I. mellékletében felsorolt feladatok ellátásához, illetve prezentációkészítéshez, tárgyalások lefolytatásához és jelentések megírásához, amelyekre a II. melléklet bevezető részében hivatkoznak. Ugyanígy az említett felhívásból egyáltalán nem tűnik ki, hogy a fent említett három nyelvet ténylegesen használják az ellenőrzött szervezetekkel vagy szolgálatokkal, valamint a megfelelő hatóságokkal kapcsolatos ellenőrzési feladatokkal megbízott tanácsosok jelentéseiben.
- 99 Ezenkívül a megtámadott felhívásban említett feladatok – amelyek nemcsak belső ellenőrzési műveleteket, hanem különböző tagállamokban és harmadik országokban „különböző uniós szakpolitikák területén és különböző üzleti folyamatokban” végzett feladatokat is magukban foglalnak – inkább arra utalnak, hogy – azon eshetőség kizárása nélkül, hogy valamely meghatározott nyelv ismerete elengedhetetlennek bizonyul – a különféle nyelvi profilokkal rendelkező személyzet felvétele előnyt jelent a szolgálat működése szempontjából.
- 100 Ebből következik, hogy az arra alapított indok, hogy az újonnan felvett személyek azonnal képesek legyenek feladataik ellátására, még a feladatoknak a megtámadott felhívásban szereplő ismertetése alapján sem igazolhatja a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának kizárólag az angol, a francia és a német nyelvre való korlátozását, figyelemmel annak homályos és általános megfogalmazására, valamint arra, hogy a megtámadott felhívás nem tartalmaz ezek alátámasztására alkalmas konkrét információkat.
- 101 E körülmények között azt kell vizsgálni, hogy a Bizottság által az ezen indokkal kapcsolatban előterjesztett különféle bizonyítékok alkalmasak-e annak alátámasztására, hogy a betöltendő álláshelyek funkcionális sajátosságaira tekintettel a szóban forgó korlátozás objektív és észszerű módon igazolható volt azzal, hogy a szóban forgó versenyvizsga sikeres pályázóinak képeseknek kell lenniük arra, hogy azonnal ellássák a feladataikat.

2) A Bizottság által előterjesztett bizonyítékokról

i) Előzetes észrevétel

- 102 A Bizottság számos bizonyítékot terjeszt elő, amelyek egyik része a saját működésére, a másik része pedig a Számvevőszék működésére vonatkozik. E bizonyítékokkal azt kívánja alátámasztani, hogy az angol, a francia és a német nyelv mind a saját, mind pedig a Számvevőszék szervezeti egységeiben hegemon helyzetben van, aminek az a következménye, hogy annak érdekében, hogy az újonnan felvett személyek azonnal képesek legyenek feladataik ellátására, e három nyelv közül legalább egyet kielégítően kell ismerniük. Egyébiránt bizonyos olyan adatokat szolgáltat, amelyekből az következik, hogy a szóban forgó három nyelvet tanulják a tagállamokban a legtöbben és Európában ezek a legismertebb idegen nyelvek.
- 103 Mivel az Olasz Köztársaság úgy véli, hogy a szóban forgó kiválasztási eljárás az összes intézményt érinti, a Bizottsággal és a Számvevőszékkel kapcsolatos bizonyítékok kapcsán meg kell jegyezni, hogy a megtámadott felhívás szerint a szóban forgó kiválasztási eljárás „elsődleges” célja az ellenőrzés (audit) terén azon tanácsosi tartaléklisták létrehozása, amelyek alapján „az [...] uniós intézmények [...] elsősorban a brüsszeli székhelyű [...] Bizottság és a luxembourgi székhelyű [...] Számvevőszék” új uniós tisztviselőket vesznek fel (lásd a fenti 1. és 8. pontot).

104 Márpedig bár úgy tűnik, hogy a megtámadott felhívásban használt kifejezések nem zárják ki a felvétel lehetőségét valamennyi uniós intézménybe, az e felhívás által elsődlegesen érintett két intézmény a Bizottság és a Számvevőszék. Egyébiránt egy pervezető intézkedésre adott válaszában a Bizottság a tárgyaláson jelezte, hogy bár lehetséges a más intézmények általi felvétel, ez a versenyvizsga-felhívásban megjelölt célintézmény és azon intézmény közötti előzetes megállapodáshoz van kötve, amelynek szándékában áll az érintett személy felvétele. Mindazonáltal a Bizottság tájékoztatása szerint a jelen ügyben ez az eset marginális jelentőségű, mivel a szóban forgó versenyvizsga 72 sikeres pályázójából csupán 4 sikeres pályázót vettek fel más munkáltatók, így hármat az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) és egyet az EKSZ.

105 Az imént kifejtettekre tekintettel a Bizottság által a saját, valamint a Számvevőszék működésére vonatkozóan előterjesztett bizonyítékokat figyelembe kell venni, és meg kell vizsgálni azok relevanciáját a jelen jogvita elbírálása szempontjából.

ii) A Bizottság működésével kapcsolatos bizonyítékokról

– A Bizottság nyelvhasználatra vonatkozó belső gyakorlatával kapcsolatos bizonyítékokról

106 A Bizottság számos olyan normát nyújt be, amelyekből az következik, hogy az angol, a francia és a német nyelv a „közvetítő” nyelvek, illetve a szolgálatai által használt munkanyelvek.

107 Először is, a Bizottság elnökének az ezen intézmény határozathozatali eljárásának egyszerűsítéséről szóló, 2000. november 29-i SEC(2000) 2071/6 közleményéről és a Bizottság 2000. november 29-i 1502. sz. üléséről készült 2000. december 6-i PV(2002) 1502 hivatkozási számú ülésének jegyzőkönyvéből származó kivonatról van szó, amely e közlemény e testület általi jóváhagyásáról szól.

108 Másodszor, a Bizottság benyújtotta eljárási szabályzatának [C(2000) 3614] (HL 2000. L 308., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 213. o.) a megtámadott felhívás közzétételének időpontjában hatályos változatát, valamint annak végrehajtási szabályait, amelyeket az eljárási szabályzatának módosításáról szóló, 2010. február 24-i C(2010) 1200 végleges határozatának melléklete tartalmaz. Ezenkívül benyújt egy, „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumot, amelyet „a Bizottság határozatainak elfogadására vonatkozó, az elnök[e] által megállapított szabályoknak” minősít. A Bizottság szerint e „szabályokból” következik, hogy „angol, francia és német nyelven kell megszövegezni minden olyan határozattervezetet, amelyet írásbeli vagy szóbeli határozat, vagy felhatalmazással történő határozathozatal céljából a testület elé kell terjeszteni”.

109 Egyébiránt – pervezető intézkedésekre válaszul – a Bizottság benyújtott továbbá a fenti 108. pontban említett dokumentumban szereplő „szabályok” végrehajtására vonatkozó bizonyos dokumentumokat, valamint a „Bizottság részére végzett fordításról” szóló, 2006. december 20-i SEC(2006) 1489 végleges közleményét, amely tartalmaz egy, a „2006 utáni fordítási szabályokat” ismertető mellékletet.

110 Az Olasz Köztársaság vitatja e normák relevanciáját, lényegében úgy ítélve meg, hogy azok kizárólag a biztosok testületének működésére vonatkoznak, anélkül hogy bizonyítanák, hogy a Bizottság szolgálatai az angol, a francia és a német nyelvet közvetítő nyelvekként használták. Ezenkívül a tárgyaláson azt állította, hogy a SEC(2006) 1489 végleges közleményt új bizonyítéknak kell tekinteni, következésképpen azt elégettség miatt el kell utasítani.

111 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy a fenti 107–109. pontban hivatkozott normákat minden olyan jogiaktus-tervezet szövegezésénél alkalmazni kell, amelyet a Bizottságnak jóvá kell hagynia, ami szükségszerűen azt jelenti, hogy „szolgálat[ai] dolgozzák ki ezt a tervezetet”. Mivel ugyanis a Bizottság elnöke az eljárási szabályzat végrehajtási szabályai alapján olyan szabályokat állapított meg, amelyek szerint a közvetítő nyelvek, vagyis „azok a nyelvek, amelyeken a jogi aktusok tervezeteit jóváhagyás céljából a testület elé kell terjeszteni”, az angol, a francia és a német, az ilyen szabályok

„elkerülhetetlenül [kihatnak] azon szolgálatok munkájára, amelyeknek e nyelvek használatával kell elkészíteniük e dokumentumokat”. Egyébiránt a fenti 109. pontban említett közleményt illetően a Bizottság a tárgyaláson előadta, hogy az lehetővé teszi a Törvényszék által neki címzett pervezető intézkedésekre adott válaszában kiegészítését, és ezért azt elkésztés miatt nem kell elutasítani.

- 112 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a SEC(2000) 2071/6 közleményt illetően a Bizottság e norma 2.2. pontjára hivatkozik, amely véleménye szerint a „munkanyelvek” számát háromra korlátozza.
- 113 Meg kell azonban állapítani, hogy a SEC(2000) 2071/6 közlemény célja lényegében a biztosok testülete említett közlemény kibocsátása időpontjában hatályos eljárási szabályzata által előírt határozathozatali eljárásai különböző típusainak értékelése, és az, hogy ezek egyszerűsítését javasolja. Ebben az összefüggésben és egy konkrét eljárástípusra, nevezetesen az írásbeli eljárásra utalva mondja ki a szóban forgó közlemény 2.2. pontja, hogy „a dokumentumokat a Bizottság három munkanyelvén kell megküldeni”, anélkül hogy azokat egyébként megnevezné. Ez az egyetlen utalás azonban – még ha tartalmazza is a „munkanyelvek” kifejezést – nem elegendő annak megállapításához, hogy az angol, a francia és a német a Bizottság valamennyi szolgálata által a mindennapi munkája során ténylegesen használt nyelv.
- 114 Ezenkívül e hivatkozás terjedelmét árnyalják a SEC(2000) 2071/6 közlemény más részei.
- 115 Ily módon egyrészt a SEC(2000) 2071/6 közlemény 2.2. pontjából az következik, hogy a felhatalmazási eljárás keretében, amelynek során a Bizottság felhatalmazhatja egy vagy több tagját arra, hogy nevében és felelőssége mellett határozatokat hozzon, az elfogadandó határozat szövegét „egyetlen nyelven és/vagy annak hiteles változataiban” kell benyújtani.
- 116 Másrészt a SEC(2000) 2071/6 közleménynek „A nyelvhasználati szabályok egyszerűsítése” című 5.2. pontja nyilvánvalóvá teszi a Bizottság Fordítási Főigazgatóságának szerepét, amely „teljes mértékben részt vesz” a határozathozatali eljárásban. E pont többek között pontosítja, hogy „az írásbeli eljárások és a felhatalmazási eljárás megindításában vagy lefolytatásában mutatkozó késedelmek egyik jelentős oka a fordítások – köztük a jogász-nyelvészek által lektorált szövegek – beszerzése”, ami elengedhetlenné teszi az érintett dokumentumok időben történő továbbítását a Fordítási Főigazgatóság részére.
- 117 A fentiekre tekintettel a SEC(2000) 2071/6 közlemény nem teszi lehetővé hasznos következtetések levonását az angol, a francia és a német nyelvek a Bizottság szolgálatai mindennapi munkavégzése során – és még kevésbé a megtámadott felhívásban szereplő feladatok ellátása során – történő tényleges használatát illetően.
- 118 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezheti meg a többi norma, amelyre tekintettel a Bizottság a SEC(2000) 2071/6 közlemény elemzését javasolja, vagyis az eljárási szabályzata, annak végrehajtási szabályai, valamint „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentum (lásd a fenti 108. pontot).
- 119 A Bizottság eljárási szabályzatát illetően előljáróban meg kell állapítani, hogy az nem tartalmaz rendelkezéseket az I. fejezetben említett szervek – azaz a biztosok testületének tagjai, valamint annak elnöke és főtitkára – által használandó nyelveket, sem pedig az ezen intézmény II. fejezetben meghatározott szervezeti egységei által használandó munkanyelvet illetően. Egyedül az eljárási szabályzatnak a Bizottság által elfogadott jogi aktusok hitelesítésére vonatkozó 17. cikke jelent ki mindössze annyit, hogy a hitelesítés „a hiteles nyelven vagy nyelveken” történik, ez pedig e cikk (5) bekezdése szerint „az általános hatállyal bíró jogi aktusok esetében az [...] Unió hivatalos nyelveit jelenti [...]”; egyéb esetben azoknak a nyelvét vagy nyelveit jelenti, akik a jogi aktusok címzettjei”.

- 120 A Bizottság által a tárgyaláson szolgáltatott információk szerint azonban figyelembe kell venni eljárási szabályzatának 6. és 12–14. cikkét, valamint e cikkek végrehajtási szabályait. Álláspontja szerint egyébként e szabályok alapján fogadták el „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumot.
- 121 A Bizottság eljárási szabályzata 6. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a]z elnök határozza meg a Bizottság minden egyes ülésének napirendjét”, a (4) bekezdés pedig úgy, hogy „[a] napirendet és a szükséges dokumentumokat a végrehajtási szabályoknak megfelelően meghatározott feltételek szerint juttatják el a Bizottság tagjainak”.
- 122 Ami a Bizottság eljárási szabályzatának 12–14. cikkét illeti, ezek a 8. cikk szerinti szóbeli eljárástól eltérő határozathozatali eljárásokra vonatkoznak, vagyis az írásbeli eljárást, a felhatalmazási eljárást, illetve a hatáskör-átruházási eljárást szabályozzák. Ami közelebbről az írásbeli eljárást illeti, az eljárási szabályzat 12. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „a tervezet szövegét írásban, a Bizottság által a végrehajtási szabályoknak megfelelően meghatározott feltételekkel eljuttatják a Bizottság valamennyi tagjának”.
- 123 A Bizottság eljárási szabályzatának a fenti 122. pontban említett valamennyi rendelkezését e rendelet 2010. február 24-i végrehajtási szabályai fejtik ki.
- 124 Közelebbről: a Bizottság eljárási szabályzata 6. cikkének végrehajtási szabályai tartalmazzák a „Dokumentumok benyújtása és megküldése, valamint a nyelvhasználati szabályok” című 6-4. pontot, amely a következőket írja elő:

„6-4.3 A Bizottság ülésén megvizsgálandó dokumentumokat a Bizottság tagjaival:

- az elnök által kijelölt nyelveken, figyelembe véve a Bizottság tagjainak minimális igényeit;
- valamint különösen a jogi aktus hatálybalépéséhez és címzettjeinek történő kézbesítéshez szükséges nyelven vagy nyelveken kell közölni.

[...]

6-4.5 A többi közösségi intézmény részére történő hivatalos továbbítás és/vagy a [Hivatalos Lapban] történő közzététel megköveteli a szövegek rendelkezésre állását valamennyi hivatalos nyelven.

6-4.6 Az elnök dönt minden olyan helyzetről, amelyben az előző 6-4.3 [pont] első franciabekezdésében meghatározott feltételek nem teljesülnek. A körülmények alapján dönthet úgy, hogy a kérdést egy következő ülés napirendjére halasztja.

A halasztás kötelező, ha a különösen a jogi aktus hatálybalépéséhez és címzettjeinek történő kézbesítéshez szükséges nyelv(ek) nem állnak rendelkezésre a jogi aktus elfogadásának időpontjában.”

- 125 Egyébiránt a Bizottság eljárási szabályzata 12. cikkének végrehajtási szabályai tartalmazzák „Az írásbeli eljárásokra vonatkozó nyelvhasználati szabályok” című 12-13. pontot, amelynek értelmében:

„12-13.1 Az írásbeli eljárás során benyújtott dokumentumokat a Bizottság tagjaival:

- az elnök által kijelölt nyelveken kell közölni, figyelembe véve a Bizottság tagjainak minimális igényeit. Az elnök dönt minden olyan kivételes helyzetről (mint például a súlyos válságok, természeti katasztrófák vagy más különleges helyzetek), amikor ezek kellően indokolt okokból nem állhatnak rendelkezésre

- valamint különösen a jogi aktus hatálybalépéséhez és címzettjeinek történő kézbesítéshez szükséges nyelven vagy nyelveken kell közölni

[...]

12-13.3 A többi közösségi intézmény részére történő hivatalos továbbítás és/vagy a [Hivatalos Lapban] történő közzététel megköveteli a szövegek rendelkezésre állását valamennyi hivatalos nyelven.”

- 126 Ezenkívül, ami a Bizottság eljárási szabályzatának 13. és 14. cikkére vonatkozó közös végrehajtási szabályokat illeti, „A felhatalmazásra, illetve hatáskör-átruházásra vonatkozó nyelvhasználati szabályok” című 13/14-4. pont szövege a következő:

„13/14-4.1 Az átadott hatáskörök gyakorlása során a dokumentumoknak adott esettől függően a következő nyelvi változatokban kell rendelkezésre állniuk:

- a jogi aktus hatálybalépéséhez szükséges nyelven vagy nyelveken;
- a jogi aktus címzettjeinek történő kézbesítéshez szükséges nyelven vagy nyelveken;
- az elnök által a Bizottság tagjainak minimális igényeire tekintettel meghatározott nyelven vagy nyelveken, vagy az egyéb esetekben a jogi aktus elfogadásához kapcsolódó igényeknek megfelelő nyelven vagy nyelveken

[...]

13/14-4.3 A többi közösségi intézmény részére történő hivatalos továbbítás és/vagy a [Hivatalos Lapban] történő közzététel megköveteli a szövegek rendelkezésre állását valamennyi hivatalos nyelven.”

- 127 Végül, ami „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumot illeti, annak – a Bizottság szerint – lényegében az a célja, hogy részletezze az eljárási szabályzata végrehajtási szabályainak a fenti 124–126. pontban ismertetett rendelkezéseit. Ez a dokumentum többek között az „eljárási nyelvek” használatára hivatkozik, amely fogalmat – amint az a Bizottság érveléséből kitűnik – úgy kell értelmezni, hogy az azokat a nyelveket jelöli, amelyek a jogiaktus-tervezet tartalmának megértését szolgálják, abból a célból, hogy azt a biztosok testülete vagy adott esetben egy felhatalmazással rendelkező szerv elfogadja. Az említett dokumentumból következik, hogy az „eljárási nyelvek” az angol, a francia és a német, és hogy használatuk az elfogadási eljárás típusától függően változik.

- 128 Ily módon, ami a szóbeli és írásbeli eljárásokat illeti, „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumban az szerepel, hogy a jogi aktus tervezetét és esetleges mellékleteit a Bizottság tagjaihoz mindhárom eljárási nyelven, mind pedig adott esetben az érintett jogi aktus hatálybalépéséhez vagy kézbesítéséhez szükséges nyelven vagy nyelveken kell benyújtani. A dokumentum azt is pontosítja, hogy az ilyen aktus elfogadását követően a közzétételhez vagy a más uniós intézmények számára történő továbbításhoz esetlegesen szükséges egyéb nyelveknek a lehető legrövidebb időn belül rendelkezésre kell állniuk.

- 129 Ami a felhatalmazási vagy hatáskör-átruházási eljárásokat illeti, „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumból következik, hogy a felhatalmazással rendelkező szerv elfogadhatja, hogy egy jogi aktust egyetlen eljárási nyelv alapján fogad el, de adott esetben a jogi aktus hatálybalépéséhez vagy közzétételéhez szükséges többi nyelvet vagy nyelveket is elérhetővé kell tenni. Ezenkívül a szóbeli és írásbeli eljárásokhoz hasonlóan a szóban forgó dokumentum kimondja, hogy a közzétételhez vagy más uniós intézmények számára történő továbbításhoz esetlegesen szükséges egyéb nyelveknek a lehető legrövidebb időn belül rendelkezésre kell állniuk.

- 130 Egyébiránt „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentum rögzíti, hogy a Bizottság elnöke bizonyos feltételek mellett esetileg vagy állandó jelleggel eltéréseket engedélyezhet az elfogadási eljárás megindításához, vagy mind az ilyen eljárás megindításához, mind pedig a jogi aktus elfogadásához használandó eljárási nyelvek számára vonatkozóan.
- 131 Ami közelebbről az állandó eltéréseket illeti, „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentum pontosítja, hogy egyes visszatérő ügyek tekintetében a főtitkártól vagy az elnök kabinetjétől származó hivatalos feljegyzések útján is engedélyezhetők ezek az eltérések. A szóban forgó dokumentum szemléltetésképpen utal a kiváltképpen írásbeli eljárás keretében elfogadott határozatok vagy közlemények vonatkozásában engedélyezett eltérésekre több területen, például az EUSZ 29. cikkben alapuló korlátozó intézkedések elfogadása, a stabilitási eszköz, a külkapcsolatok, az állami támogatásokkal kapcsolatos egyedi határozatok, a kartellek, az erőfölénnyel való visszaélés és az összefonódások területén elfogadott végrehajtási intézkedések, valamint végül a nemzetközi szervezetekkel kötött keretmegállapodások aláírása területén.
- 132 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 107. és 108. pontban hivatkozott normák összességükben véve nem tekinthetők az 1. rendelet 6. cikke szerinti általános nyelvhasználati szabályok Bizottság eljárási szabályzatában található végrehajtási szabályainak. Amint azt a Bizottság a Törvényszék által a jelen ügy keretében hozzá intézett pervezető intézkedésekre adott válaszaiban kifejtette, e normák csupán az ezen intézményen belül hosszú ideje fennálló azon igazgatási gyakorlatot tükrözik, hogy az angol, a francia és a német nyelvet használják olyan nyelvekként, amelyeken a dokumentumokat hozzáférhetővé kell tenni ahhoz, hogy azokat jóváhagyás céljából a biztosok testülete elé lehessen terjeszteni.
- 133 Ami közelebbről különösen „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentum jellegét illeti, a Bizottság pontosította, hogy az az „operatív eljárások kézikönyve”, vagyis a Főtitkárságának szervezeti egységei által kidolgozott azon belső elektronikus útmutató kivonata, amelynek célja többek között az említett igazgatási gyakorlat kodifikálása. Ezen útmutató elfogadásának és időbeli alkalmazásának időpontját illetően a Bizottság mindössze a főtitkára által a főigazgatóknak és a szolgálatvezetőknek címzett, az említett útmutató naprakésszé tételéről és a honlapján való közzétételéről szóló, 2003. február 11-i SEC (2003) 153 feljegyzésére hivatkozott.
- 134 Márpedig, még annak feltételezése esetén is, hogy a Bizottság által az ellenkérelmével együtt benyújtott változat valóban a megtámadott felhívás közzétételének időpontjában fennálló változat volt, az „operatív eljárások kézikönyvéből” származó dokumentum nem tekinthető a Bizottság elnöke olyan határozatának, amely a Bizottság eljárási szabályzata végrehajtási szabálya 6-4.3 pontjának első franciabekezdése, 12-13.1 pontjának első franciabekezdése és 13/14-4.1 pontjának harmadik franciabekezdése értelmében véve meghatározza a testület elé terjesztett dokumentumok benyújtásának nyelveit. Egyébiránt az ügy egyetlen iratából sem lehet arra következtetni, hogy ezt a dokumentumot a Bizottság elnöke – és még kevésbé, hogy maga a testület – hivatalosan jóváhagyta.
- 135 Általánosságban a Bizottság – a Törvényszék által a jelen ügy keretében hozzá intézett pervezető intézkedésekre adott válaszaiban – elismerte, hogy nincs olyan belső határozat, amely meghatározná a Bizottságon belüli munkanyelveket.
- 136 Ezen előzetes pontosításokat követően meg kell állapítani, hogy a Bizottság által benyújtott normák – mivel azok egyedüli célja a Bizottság különféle határozathozatali eljárásainak lefolytatásához szükséges nyelvek meghatározása – nem igazolhatják a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre való korlátozását a megtámadott felhívásban említett betöltendő álláshelyek funkcionális sajátosságaira tekintettel.
- 137 Közelebbről: sem e normákból, és még kevésbé az ügy egyéb körülményeiből nem tűnik ki, hogy fennállna a szükséges kapcsolat a Bizottság határozathozatali eljárásai – és konkrétan a testületen belül zajló eljárások – és a vitatott versenyvizsgák sikeres pályázói által ellátandó feladatok, vagyis a fenti

96. pontban ismertetett ellenőrzési feladatok között. Minden további magyarázat nélkül ugyanis még annak feltételezése esetén sem lehet vélelmezni, hogy valamely újonnan felvett, e nyelvek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul a szóban forgó intézmény számára hasznos munkát végezni, hogy valamely meghatározott intézmény alkalmazottai kizárólag egy nyelvet vagy bizonyos nyelveket használnak tanácskozási során (2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 121. és 122. pont [nem tették közzé]). Ez annál is inkább így van, mivel a jelen ügyben igen sajátos feladatokról van szó, amelyek *a priori* semmilyen szoros kapcsolatot nem mutatnak a Bizottság tagjai által alkotott testület munkájával.

- 138 A Bizottság által benyújtott normákból az sem tűnik ki, hogy az „eljárási nyelvnek” minősített három nyelvet használják a szervezeti egységei ténylegesen a mindennapi munkájuk során. Ezenkívül a SEC(2000) 2071/6 közleményből (lásd a fenti 116. pontot) kitűnik, hogy ezen intézmény fordítási szolgálata „teljes mértékben” részt vesz a határozathozatali eljárásban. E közlemény utal továbbá a fordítások – köztük a jogász-nyelvészek által lektorált szövegek – beszerzéséhez szükséges időre, valamint az érintett dokumentumoknak a fordítási szolgálat részére időben történő megküldésének szükségességére is. E hivatkozások ily módon arra engednek következtetni, hogy nem a dokumentum szerkesztéséért tartalmilag felelős szervezeti egység, hanem a Fordítási Főigazgatóság készíti el a dokumentumnak a biztosok testülethez való továbbításához szükséges eljárás nyelvű változatait, a felelős szervezeti egység pedig csak ellenőrzi a lefordított szöveget. Nehezen képzelhető el ugyanis, hogy e Főigazgatóságon kívül valamely szervezeti egység azt írhasssa elő személyzete valamennyi tagja számára, hogy három nyelvi változatban szolgáltatssa a testület elé bocsátandó dokumentumokat.
- 139 Végül, mivel egyetlen tisztviselő sem köteles arra, hogy a megtámadott felhívásban megkövetelt mindhárom nyelv kielégítő ismeretével rendelkezzen, ugyanígy nehezen képzelhető el, hogy a jogiaktus-tervezetnek az e testület részére való továbbításához szükséges nyelvi változatokban történő elkészítését párhuzamosan megosztják az e tervezet elkészítéséért felelős szervezeti egységhez tartozó, megfelelő számú tisztviselő között. Ez annál is nehezebben elképzelhető, mivel semmilyen biztosíték nincs arra, hogy minden szervezeti egységhez a szóban forgó három nyelv mindegyikének kielégítő ismeretével rendelkező tisztviselőket vesznek fel.
- 140 A fenti értékelést nem kérdőjelezhetik meg a Bizottságnak a SEC(2006) 1489 végleges közleményre alapított érvei. A Bizottság szerint ebből a normából, és különösen annak „A 2006 utáni fordítási szabályok” című mellékletéből az következik, hogy a belső használatra szánt dokumentumok tekintetében az esetleges hiteles nyelven felül csak angol, francia és német fordítást írnak elő. Egyébiránt az említett közlemény bizonyítja, hogy a Fordítási Főigazgatóságon kívül a Bizottság többi szervezeti egységének úgynevezett sűrű fordításokat kell készítenie a személyzet nyelvtudásának felhasználásával.
- 141 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy a SEC(2006) 1489 végleges közlemény tartalma nem cáfolja, hanem – éppen ellenkezőleg – megerősíti a fenti 138. és 139. pontban kifejtett értékelést. Az e közlemény mellékletében ismertetett „2006 utáni fordítási szabályok” ugyanis csak olyan célnyelvként említik az angolt, a franciát és a németet, amelyre a dokumentumok bizonyos kategóriáit le kell fordítani, anélkül hogy meghatároznák azok forrását. Egyébiránt az e mellékletben említett dokumentumkategóriák nagy többsége esetében előírják az összes hivatalos nyelvre történő fordítást, és valójában a csak az angol, a francia és a német nyelvre történő fordítás minősül kivételnek.
- 142 Másrészt, ami a „sűrű” fordítások elkészítésére alapított érvet illeti, azt semmilyen arra vonatkozó bizonyíték nem támasztja alá, hogy az ilyen típusú fordítások pontosan milyen arányt képviselnek a Bizottságnál készült fordítások teljes mennyiségéhez képest. Bár a SEC(2006) 1489 végleges közlemény 2.2. pontja elismeri, hogy „e fordítások mennyiségét a megbízható mutatók hiánya miatt rendkívül nehéz számszerűsíteni”, annak 3.1. pontja tartalmaz egy, a 2007. évre vonatkozó becslést, amely szerint a Fordítási Főigazgatóság által készített fordítások 1 700 000 oldalnak felelnek meg, míg a „sűrű” fordítások mennyisége eléri a 100 000 oldalt. Mindazonáltal, mivel ez utóbbi számadat a Bizottságnak a Fordítási Főigazgatóságon kívüli összes más szervezeti egységének felel meg, teljesen nyilvánvaló,

hogy a „szürke” fordítások a kizárólag e főigazgatóság által készített mennyiséghez képest igen csekély mennyiséget tesznek ki. Végül és legfőképpen, az ügy egyetlen körülménye sem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy a fent említett három nyelv az, amelyre ezek a „szürke” fordítások készülnek.

- 143 E körülmények között – és anélkül, hogy döntenie kellene e dokumentum elfogadhatóságáról – meg kell állapítani, hogy a SEC(2006) 1489 végleges közlemény nem releváns a jelen jogvita eldöntése szempontjából.
- 144 Mindenesetre függetlenül magától a Bizottság határozathozatali eljárásai és a megtámadott felhívásban említett sajátos feladatok közötti kapcsolat fennállásától, meg kell állapítani, hogy az ezen intézmény által benyújtott normák távolról sem utalnak a három „eljárási” nyelv kizárólagos használatára az általuk érintett eljárásokban.
- 145 Egyrészt ugyanis a Bizottság eljárási szabályzatának végrehajtási szabályaival összefüggésben értelmezett, „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumból az következik, hogy kétségtelen, hogy az elfogadási eljárás megindításához főszabály szerint – a felhatalmazási és küldöttségi eljárásban az egyetlen nyelv használata lehetőségének sérelme nélkül – az szükséges, hogy a jogi aktus tervezetét a három eljárási nyelven benyújtsák. Ugyanakkor e tervezet elfogadása – az érintett jogi aktus jellegéből eredő követelményektől függően – szükségessé teheti vagy feltétlenül szükségessé teszi annak rendelkezésre állását egy vagy több más nyelvi változatban is, sőt – ha a szóban forgó jogi aktust az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételre vagy más intézmények részére történő továbbításra szánják – az Unió valamennyi hivatalos nyelvén.
- 146 Másrészt, amint az „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentumból is kitűnik, az elfogadási eljárás megindításához, sőt a jogi aktus tervezetének elfogadásához használt eljárási nyelvek számát illetően is lehetségesek eltérések (lásd a fenti 130. pontot).
- 147 Ami különösen a fenti 131. pontban említett állandó eltéréseket illeti, „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentum például jelzi, hogy az állami támogatásokkal kapcsolatos egyedi határozatokat valamelyik eljárási nyelven, „általában angolul vagy franciául” hozzák meg. Az ilyen típusú eltéréssel érintett egyéb területeket illetően a Bizottság főtitkárától származó, a Bizottság által a pervezető intézkedésekre válaszul a Törvényszékhez benyújtott feljegyzések lehetővé teszik, hogy a jogiaktus-tervezeteket egyetlen eljárási nyelven nyújtsák be. Meg kell azonban állapítani, hogy e feljegyzések nem jelölik meg a három eljárási nyelv közül a konkrétan használható nyelvet, így azokból nem lehet hasznos következtetéseket levonni.
- 148 Egyébiránt nem szabad szem elől téveszteni, hogy „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” című dokumentum szerint egy adott jogi aktus tervezetének nyelvhasználati szabályaira vonatkozóan mindig biztosítható eseti eltérés, függetlenül a határozathozatali eljárás típusától.
- 149 A fenti elemzésre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság által benyújtott normák nem tudják bizonyítani, hogy a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga második nyelve kiválasztásának korlátozása alkalmas a szolgálat valós igényeinek kielégítésére, és ebből következően annak alátámasztására, hogy az e felhívásban említett betöltendő álláshelyek funkcionális sajátosságaira tekintettel fennáll az ahhoz fűződő szolgálati érdek, hogy az újonnan felvett személyek azonnal képesek legyenek feladataik ellátására.

– *A Bizottság személyzete ellenőrzési feladatokkal megbízott tagjai által használt nyelvekre vonatkozó bizonyítékokról*

- 150 A Bizottság két mellékletet nyújt be, amelyek a Személyzeti Főigazgatóság által a különböző szervezeti egységekhez tartozó és az ellenőrzési feladatokkal megbízott tisztviselők és egyéb alkalmazottak által használt nyelvekre vonatkozó statisztikai adatokat tartalmaznak. A Bizottság szerint e mellékletek

alkalmasak annak bizonyítására, hogy a megtámadott felhívásban szereplőkhöz hasonló feladatokat végző tanácsosok munkanyelvüként vagy közvetítő nyelvüként az angol, a francia és a német nyelvet használják.

- 151 Az Olasz Köztársaság előadja, hogy az érintett személyzet nyelvismeretére vonatkozó adatok nem teszik lehetővé az érintett szolgálatokon belüli belső kommunikáció tényleges állapotára vonatkozó következtetések levonását. Ezzel szemben az egyetlen releváns tényező az, hogy melyik a fő közvetítő nyelv, illetve melyek a fő közvetítő nyelvek, vagyis azok a nyelvek, amelyek lehetővé teszik az eltérő anyanyelvű személyek közötti hatékony kommunikációt.
- 152 Először is meg kell állapítani, hogy „A Bizottság ellenőrzéssel foglalkozó személyi állománya által az angol, a francia és a német nyelv közvetítő nyelvüként való használatáról szóló adatok 2016. szeptember 30-án” című melléklet tartalmazza a tisztviselők és ideiglenes alkalmazottak kategóriájába tartozó és a belső ellenőrzési, külső ellenőrzési és ellenőrzéspolitikai feladatokat ellátó tanácsosok (*policy officers*), vagyis összesen 430 tanácsos által első, második és harmadik nyelvüként bejelentett ismereteket.
- 153 Ami az „1. nyelvre”, vagyis nyilvánvalóan az érintett személyek anyanyelvére (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 134. pont [nem tették közzé]) vonatkozó adatokat illeti, az első három nyelv a francia (68 személy), a holland (53 személy) és az angol (46 személy), többek között a spanyol (31 személy), valamint a német (26 személy) és az olasz (26 személy) előtt.
- 154 A „2. nyelvre” vonatkozó adatokat illetően, a bejelentett első három nyelv az angol (312 személy), a francia (72 személy) és a német (14 személy), amelyeket többek között az olasz (7 személy), a spanyol (5 személy) és a holland (4 személy) követ. Az ily módon bejelentett nyelvek ismeretének szintjét illetően a Bizottság a tárgyaláson pontosította, hogy úgy kellett tekinteni, hogy ezen ismeretek megfelelnek a nyelvekre vonatkozó közös európai referenciakeret (CEFR) B2 szintjének, amely így „kielégítő” ismeretről tanúskodik.
- 155 Végül az „3. nyelvre” vonatkozó adatok kapcsán, a francia (184 személy), az angol (51 személy) és a német (49 személy) az első három bejelentett nyelv; a következő három nyelv pedig a spanyol (29 személy), a holland (25 személy) és az olasz (8 személy). A tárgyaláson a Törvényszék kérdésére a Bizottság nem tudott pontosításokkal szolgálni az e címen bejelentett nyelvek ismeretének szintjével kapcsolatban.
- 156 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy – amint az „A Bizottság ellenőrzéssel foglalkozó személyi állománya által az angol, a francia és a német nyelv közvetítő nyelvüként való használatáról szóló adatok 2016. szeptember 30-án” című mellékletből kitűnik – az ott szereplő adatok e nyelvismeret megtámadott felhívás közzétételének időpontja, azaz 2016. május 12. utáni időpontban fennálló helyzetét tükrözik. Figyelemmel azonban az e két időpont között eltelt korlátozott időre, úgy lehet tekinteni, hogy ezek az adatok összességében tükrözik a nyelvi ismeretek e közzététel időpontjában fennálló állapotát. Következésképpen ezt figyelembe kell venni a megtámadott felhívásban szereplő, arra alapított indok megalapozottságának értékelése során, hogy az újonnan felvett személyeknek azonnal képeseknek kell lenniük feladataik ellátására.
- 157 Meg kell azonban állapítani, hogy a szóban forgó adatok csupán rögzítik a Bizottságon belül ellenőrzési feladatokat ellátó tanácsosok nyelvismeretét. Következésképpen sem önmagukban, sem a fenti 106–149. pontban megvizsgált normákkal együttesen nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy melyik vagy melyek az ezen adatokat kibocsátó különféle szolgálatok által a napi munka során ténylegesen használt közvetítő nyelv vagy nyelvek, vagy akár az a nyelv vagy nyelvek, amely(ek) nélkülözhetetlen(ek) a megtámadott felhívásban említett feladatok ellátásához. Ennélfogva ezek az adatok nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy melyik az a nyelv vagy melyek azok a nyelvek,

amely vagy amelyek kielégítő ismerete lehetővé teszi a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga sikeres pályázói számára, hogy tanácsosként azonnal képesek legyenek feladataik ellátására.

- 158 Ugyanezen okok miatt az ellenőrzés területén dolgozó és az AST besorolási csoportba és a szerződéses alkalmazottak csoportjába tartozó személyzet nyelvismeretére vonatkozóan a Bizottság által előterjesztett kiegészítő bizonyítékok sem lehetnek relevánsak a jelen jogvita megoldása szempontjából.
- 159 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy – amint az az ítélezési gyakorlatból következik – valamely versenyvizsgára jelentkező pályázók második nyelve kiválasztásának a hivatalos nyelvek egy meghatározott számára történő korlátozása ugyanis nem tekinthető objektíve igazoltnak és arányosnak akkor, amikor – egy olyan nyelv mellett, amelynek ismerete kívánatos, vagy akár szükséges – e nyelvek körében olyan nyelvek is szerepelnek, amelyek semmiféle különös előnnyel nem szolgálnak más hivatalos nyelvhez képest a versenyvizsga potenciális sikeres pályázói számára. Ha ugyanis az egyetlen olyan nyelv alternatívájaként, amelynek ismerete az újonnan felvett tisztviselő számára előnyt képez, más olyan nyelveket is elfogadnak, amelyek ismerete nem képez ütközőt, semmilyen érvényes indok nincs az összes többi hivatalos nyelv elfogadásának mellőzésére (2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 140. pont [nem tették közzé]).
- 160 Ily módon, még ha úgy is kellene tekinteni, hogy az aktív állomány nyelvismerete arra utalhat, hogy ahhoz, hogy az újonnan felvett személy a belső kommunikáció terén azonnal képes legyen feladatai ellátására, ismernie kell egy olyan nyelvet, amely e személyi állományon belül különösen magas szinten elterjedt, a jelen esetben a Bizottság által szolgáltatott adatok nem igazolhatják a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának a megtámadott felhívás általi korlátozását.
- 161 Az „1. nyelvként” és a „2. nyelvként” bejelentett nyelvekre vonatkozó adatok elemzéséből (lásd a fenti 153. és 154. pontot) ugyanis az következik, hogy kizárólag az angol kielégítő ismeretét lehetne olyannak tekinteni, amely előnnyel szolgál a versenyvizsga potenciális sikeres pályázói számára. Ezzel szemben ezen adatok alapján nem lehet megindokolni, hogy az a pályázó, aki például kiválóan ismeri az olasz nyelvet, és a német nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik, miért tudná azonnal ellátni feladatait a belső kommunikációt illetően, míg az a pályázó, aki alaposan ismeri az olasz nyelvet, és a holland vagy a spanyol nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik, erre miért nem lenne képes.
- 162 Ezenkívül, ami a „3. nyelvre” vonatkozó adatokat illeti, pontosítani kell, hogy még ha ezen adatok tartalma egyáltalán nem is módosítja a fenti 161. pontban kifejtett értékelést, azok semmiképpen sem vehetők figyelembe. A személyzeti szabályzat 45. cikkének (2) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy a harmadik nyelven történő munkavégzésre való alkalmasság előfeltétele a tisztviselő felvétele utáni első előléptetésnek. Márpedig a jelen ügyben a Bizottság által benyújtott mellékletből egyáltalán nem tűnik ki, hogy az ott említett összes tisztviselő már bizonyította ezt az alkalmasságát, vagy hogy első előléptetésükre már sor került. Ezenkívül az említett melléklet nemcsak a tisztviselőkre, hanem az ideiglenes személyzetre és a szerződéses alkalmazottakra is vonatkozik, azzal, hogy ez utóbbiak nem tartoznak a személyzeti szabályzat szerinti ugyanazon előléptetési rendszer hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 58. pont).
- 163 Ebből következik, hogy az ellenőrzés (audit) területén tevékenykedő bizottsági személyzet nyelvismeretére vonatkozó adatok nem teszik lehetővé a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztása korlátozásának igazolását azon célra tekintettel, hogy a feladataik ellátására azonnal képes sikeres pályázók álljanak rendelkezésre.
- 164 Másodszer, a Bizottság egy, a belső ellenőrzési szervezeti egységénél gyűjtött adatokat tartalmazó dokumentumot terjeszt elő, amelyből az következik, hogy e szervezeti egység más szervezeti egységekkel kizárólag angolul és franciául egyeztet, míg a végleges ellenőrzési jelentéseket kizárólag angol nyelven fogadják el.

165 Mivel azonban e dokumentum nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy a németet munkanyelvként vagy közvetítő nyelvként használták az érintett szervezeti egységeknél, nem tekinthető relevánsnak a jelen jogvita megoldása szempontjából.

iii) A Számvevőszék működésével kapcsolatos bizonyítékokról

166 A Bizottság három mellékletet nyújtott be a Számvevőszékre vonatkozóan, amelyek közül az első kettő az ezen intézményen belül alkalmazandó bizonyos nyelvi követelményekre, a harmadik pedig személyzetének nyelvismeretére vonatkozik. Szerinte e dokumentumok alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Számvevőszék szervezeti egységei által használt közvetítő nyelvek valóban az angol, a francia és a német.

167 Az Olasz Köztársaság azzal érvelve cáfolja e mellékletek relevanciáját, hogy az első kettő csak a Számvevőszék tagjai üléseinek előkészítésére és lefolytatására vonatkozik, míg a harmadik nem teszi lehetővé következtetések levonását az ezen intézmény szervezeti egységeiben közvetítő nyelvként szolgáló nyelvekről.

– A Számvevőszék nyelvi tárgyú belső gyakorlatára vonatkozó bizonyítékokról

168 Először is a Bizottság benyújtotta a Számvevőszék tagjai, az ellenőrzési csoportok és az igazgatási bizottság üléseinek céljára történő dokumentumfordítás szabályairól szóló, 2004. május 25-i 22/2004 számvevőszéki határozatot (a továbbiakban: 22/2004 határozat). A pervezető intézkedésekre válaszul a Bizottság a tárgyaláson megerősítette, hogy e határozatot alkalmazni kellett a megtámadott felhívás közzétételének időpontjában, és egyébként továbbra is hatályban van, anélkül azonban, hogy e tekintetben további bizonyítékokkal szolgált volna.

169 Amennyiben a 22/2004 határozat ténylegesen alkalmazandó volt ebben az időpontban, rá kell mutatni, hogy annak 1. cikke szerint „[a] Számvevőszék szövegezési nyelvei/közvetítő nyelvei az angol és a francia”.

170 A 22/2004 határozat 2. cikke értelmében „[a] fordítási igényeket a számítógépes fordításigénylési rendszeren (Artemis) keresztül kell továbbítani”.

171 A 22/2004 határozat 4. cikke az alábbiakat mondja ki:

„Minden eredeti dokumentumot valamelyik szövegezési nyelven kell elkészíteni. E szabály alól csak azon dokumentumok jelentős részei képezhetnek kivételt, amelyek elkészítéséhez több szervezeti egység is hozzájárult. [...] Az első fordítást követően a dokumentum egynyelvűvé válik.”

172 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – amint azt az Olasz Köztársaság helyesen megjegyzi – a 22/2004 határozat a jelen ügyben nem lehet releváns, mivel nem tartalmaz semmilyen azzal kapcsolatos bizonyítékot, hogy a Számvevőszék szervezeti egységeiben a németet munkanyelvként vagy közvetítő nyelvként használják.

173 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a 22/2004 határozat tárgyi hatálya „a Számvevőszék tagjai, az ellenőrzési csoportok és az igazgatási bizottság üléseinek céljára történő dokumentumfordításra” korlátozódik. Következésképpen – a Bizottság állításával ellentétben – a szóban forgó határozat nem teszi lehetővé hasznos következtetések levonását a Számvevőszék valamennyi szervezeti egysége által használt munkanyelvekre vagy közvetítő nyelvekre vonatkozóan.

174 Végül, noha többek között a 22/2004 határozat 2. és 4. cikkéből az következik, hogy minden eredeti dokumentumot valamelyik szövegezési nyelven készítenek el, majd ezt követően azokat fordítás céljából átadják a Számvevőszék hatáskörrel rendelkező szervezeti egységének, ebből nem lehet

következtetni az intézmény fordítói szolgálata érintettségének konkrét terjedelmére. A szóban forgó határozat többek között nem jelöli meg, hogy valamely dokumentum második szövegezési nyelven való elkészítését az e dokumentum első szövegezési nyelven történő elkészítéséért felelős szervezeti egység vagy a fordítási szolgálat biztosítja-e. Ily módon e határozatból semmilyen hasznos következtetés nem vonható le a Számvevőszék szervezeti egységei, közelebbről az azon szervezeti egységek által használt munkanyelvekre vagy közvetítő nyelvekre vonatkozóan, amelyeknél a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga sikeres pályázóit adott esetben alkalmaznák (lásd a fenti 138. pontot).

- 175 Másodsor, a Bizottság benyújtja a Számvevőszék egyik korábbi elnökének a tagokhoz intézett, 1983. november 11-i feljegyzését, amely a Számvevőszék ülésein folyó szinkrontolmácsolásra vonatkozik. E feljegyzés mellékletben tartalmazza egyrészt a Számvevőszék üléseinek tolmácsolási rendjével kapcsolatos 1982. október 12-i zárt ülésről szóló beszámolót, másrészt a Számvevőszék üléseinek tolmácsolására és materiális megszervezésére vonatkozó, szintén az ezen elnök által aláírt és ugyanezen a napon kelt, a tagokhoz intézett feljegyzést.
- 176 Az 1982. október 12-i feljegyzés a Számvevőszék ülésein végzett szinkrontolmácsolás „általános rendszerét” ismerteti. E rendszer szerint minden tagnak megvan a lehetősége arra, hogy saját nyelvén szólaljon meg, így a tolmácsolást az érintett ülésen részt vevő tagok valamennyi nyelvén biztosítják. Az említett rendszert enyhítette a fenti 175. pontban említett beszámolóban hivatkozott, ugyanezen a napon tartott ülésen egyhangúlag elfogadott „félíg könnyített” mechanizmus bevezetése. E mechanizmus értelmében – amely az „általános rendszer” helyett mindaddig alkalmazandó, amíg azt a Számvevőszék tagjai egyhangúan elfogadják – a tolmácsolást „a valamennyi tag által értett megfelelő számú nyelvre” biztosítják. Végül, amint az az 1983. november 11-i feljegyzésből kitűnik, a Számvevőszék tagjainak közös megállapodása alapján az említett mechanizmust még inkább egyszerűsítették annak lehetővé tétele érdekében, hogy minden tag angolul, franciául vagy németül szólalhasson meg, a másik két nyelvre végzett szinkrontolmácsolás mellett. Ezt a „könnyített” tolmácsolási rendszert „azzal a kizárólagos céllal [fogadták el], hogy reagáljanak a Számvevőszéken ebben az időpontban fennálló ténybeli helyzetre, figyelembe véve [az akkori] tagok különböző nyelvi képességeit és jó szándékát”. Amint azt a Bizottság a tárgyaláson kifejtette, e „könnyített” rendszer továbbra is alkalmazandó.
- 177 Meg kell állapítani, hogy a fenti 175. és 176. pontban említett dokumentumok nem teszik lehetővé annak meghatározását, hogy melyek az azon szervezeti egységek által használt munkanyelvek vagy közvetítő nyelvek, amelyekhez a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga sikeres pályázóit felveszik, hanem azok pusztán a Számvevőszék tagjainak ülésein alkalmazott tolmácsolási rendszerre vonatkoznak.
- 178 Egyébiránt rá kell mutatni, hogy a Számvevőszék tagjainak ülései során alkalmazott tolmácsolási rendszerre vonatkozó e dokumentumok tárgya egyértelműen eltér a 22/2004 határozat fenti 173. pontban ismertetett tárgyától. Következésképpen nem lehet helyt adni a Bizottság azon érvének, amellyel az lényegében annak megállapítását kívánja elérni, hogy többek között az 1983. november 11-i feljegyzés eredményeként kiegészült a némettel az a két „szövegezési nyelv/közvetítő nyelv”, amelyek e későbbi határozat szerint az angol és a francia.
- 179 Ráadásul, még annak feltételezése esetén is, hogy az 1983. november 11-i feljegyzés olyan gyakorlatot tükröz, amely a Számvevőszék tagjainak ülései során alkalmazott tolmácsolásra vonatkozóan még mindig aktuális, ez a ténybeli helyzet, amint magából e feljegyzés szövegéből is kitűnik, akkor is az említett tagok közös megállapodásán, valamint mindegyikük „jó szándékán”, vagyis olyan tényezőkön alapul, amelyek bármikor megváltozhatnak.
- 180 A fentiek összességéből következik, hogy a Bizottság által a Számvevőszék belső nyelvi gyakorlatára vonatkozóan benyújtott dokumentumok nem relevánsak a jelen jogvita eldöntése szempontjából.

– A Számvevőszék személyzetének tagjai által használt nyelvekre vonatkozó bizonyítékokról

- 181 Ezenkívül a Bizottság benyújt egy, „A Számvevőszék 2016. szeptember 30-án aktív személyi állománya által beszélt nyelvek” című táblázatot, amelyből szerinte az következik, hogy az angol, a francia és a német képezi az e személyzet által második és harmadik nyelvként leginkább beszélt nyelveket.
- 182 Az Olasz Köztársaság vitatja e dokumentum relevanciáját, és többek között arra hivatkozik, hogy az csupán rögzíti a Számvevőszék személyzetének nyelvi ismereteit, és hogy ráadásul teljes mértékben érthetlenné teszi e dokumentumot az, ahogyan azt kidolgozták.
- 183 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ez a táblázat az „ellenőrök”, az AD besorolási csoportba tartozó tisztviselők, valamint a Számvevőszék valamennyi tisztviselője által első, második és harmadik nyelvként bejelentett ismeretekre vonatkozó adatokat tartalmaz.
- 184 Függetlenül attól, hogy ezen adatok a 2016. szeptember 30-i időpontra vonatkoznak (lásd a fenti 156. pontot), e táblázat „ellenőrökre” (303 személy), vagyis azon tanácsosokra vonatkozó részét illetően, akiről feltételezhető, hogy a feladataik megfelelnek a megtámadott felhívásban szereplő feladatoknak, ki kell emelni, hogy a „3. nyelvre” vonatkozó adatok kivételével (lásd a fenti 162. pontot), az angolt 14 személy „1. nyelvként”, 228 személy pedig „2. nyelvként” jelentette be; ez a francia esetében 39 és 45 személy, a német esetében pedig 30, illetve 19 személy. Ezt követi többek között a spanyol (24 és 3 személy) és az olasz (22 és 3 személy), míg a lengyelt 30 személy jelentette be „1. nyelvként”.
- 185 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a saját személyzetére vonatkozóan szolgáltatott adatokhoz hasonlóan (lásd a fenti 157. pontot), az említett táblázatban szereplő adatok csupán rögzítik a Számvevőszék tisztviselői különböző kategóriáinak nyelvismeretét. Következésképpen sem önmagukban, sem a fenti 168–180. pontban megvizsgált szövegekkel együttesen nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy mely vagy melyek az ezen adatokat kibocsátó szolgálatok által a napi munka során ténylegesen használt közvetítő nyelv vagy nyelvek, vagy akár az a nyelv vagy nyelvek, amely(ek) nélkülözhetetlen(ek) a megtámadott felhívásban említett feladatok ellátásához. Ennélfogva ezek az adatok nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy melyik az a nyelv vagy melyek azok a nyelvek, amelyek kielégítő ismerete lehetővé teszi a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga sikeres pályázói számára, hogy azonnal képesek legyenek feladataik ellátására.
- 186 Mindenesetre ezek az adatok legfeljebb annak megállapítását teszik lehetővé, hogy csak az angol kielégítő ismerete szolgáltatathat a fenti 159. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében véve előnyt a versenyvizsga potenciális sikeres pályázói számára. Ezzel szemben ezen adatok alapján nem lehet megindokolni, hogy miért tekintenék úgy, hogy az a pályázó, aki például alaposan ismeri az olasz nyelvet, és a német nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik, azonnal képes feladatai ellátására a belső kommunikáció terén, míg az a pályázó, aki alaposan ismeri az olasz nyelvet, és a holland vagy a spanyol nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik, erre miért nem lenne képes.
- 187 Következésképpen a számvevőszéki személyzet nyelvismeretére vonatkozó, a Bizottság által benyújtott adatok alapján nem lehet igazolni a szóban forgó versenyvizsga második nyelve kiválasztásának korlátozását azon célra tekintettel, hogy a feladataik ellátására azonnal képes sikeres pályázók álljanak rendelkezésre.
- 188 A fenti 106–187. pontban elvégzett elemzésre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a saját, valamint a Számvevőszék szervezeti egységeire vonatkozóan előterjesztett bizonyítékok összessége nem alkalmas a megtámadott felhívásban szereplő, arra alapított indok alátámasztására, hogy az újonnan felvett tanácsosoknak képeseknek kell lenniük arra, hogy azonnal ellássák a feladataikat.

iv) Az angol, a francia és a német nyelv Európában beszélt és tanult idegen nyelvként való elterjedtségére vonatkozó bizonyítékokról

- 189 A Bizottság előadja, hogy a versenyvizsga-eljárás megszervezése során felmerülő különféle érdekek mérlegelése során figyelembe veendő tényezők között szerepelnek az uniós közszolgálatra pályázók, vagyis „a fiatal uniós polgárok” körében második nyelvként leginkább tanult nyelvek.
- 190 Érvelésének alátámasztására a Bizottság először is bemutatja az Európai Unió Statisztikai Hivatalának (Eurostat) a *Statistics in Focus* 49/2010. számában közzétett jelentését. E jelentésből egyrészt az következik, hogy az angol nyelvet „tanulják messze a legtöbben idegen nyelvként [Európában] az oktatás valamennyi szintjén, és ezt a francia, a német, az orosz, és – csekélyebb mértékben – a spanyol követi”, másrészt pedig, hogy „[Európában] idegen nyelvként messze a legtöbben az angolt beszélik, amely után a német, az orosz, a francia és a spanyol következik”.
- 191 Másodsor, a Bizottság benyújtotta a 2012. júniusi 386. sz. Eurobarométer különjelentést, amelyből azt a következtetést vonja le, hogy a német nyelvet beszélik a legtöbben Európában, „mivel az Unió teljes lakosságának 16%-a használja [...], és Európában második nyelvként leginkább tanult és beszélt három idegen nyelv sorrendben az angol, a francia és a német nyelv, amelyeket az Unió lakosságának 38%-a, 12%-a, illetve 11%-a beszél”.
- 192 Végül harmadszor, a Bizottság írásbeli beadványaihoz csatolja az Eurostatnak a középfokú oktatás alsóbb évfolyamain 2012-ben leginkább tanult nyelvekről szóló, 2014. szeptember 25-i 144/2014. sz. sajtóközleményét, és arra következtet, hogy a szóban forgó három nyelv „az európai polgárok – azaz a személyzeti szabályzat 28. cikkének a) pontja értelmében a versenyvizsga-eljárásokon pályázók – által leginkább tanult nyelvekként jelennek meg Európában”.
- 193 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó statisztikai adatok az uniós polgárok összességére, így többek között azokra a személyekre vonatkoznak, akik nem nagykorúak, tehát nem lehet azt feltételezni, hogy helytállóan tükrözik a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga potenciális pályázóinak nyelvi ismereteit (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 142. pont [nem tették közzé]).
- 194 Egyebekben az egyetlen dolog, amit ezek a statisztikák bizonyíthatnának, az az, hogy azon esetleges pályázók száma, akiknek helyzetét a megtámadott felhívásban szereplő versenyvizsga második nyelvként választható nyelveknek az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozása érinti, kevésbé jelentős, mint ha ezt a választást más nyelvekre korlátoznák. Márpedig ez a körülmény nem elegendő annak megállapításához, hogy a szóban forgó korlátozás nem hátrányosan megkülönböztető jellegű, mivel azon személyek esetlegesen korlátozott száma, akiknek helyzete potenciálisan érintett, e tekintetben nem képezhet érvényes érvet (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 143. pont [nem tették közzé]).
- 195 Ezek az adatok legfeljebb a szóban forgó korlátozás arányos jellegét tudnák esetlegesen bizonyítani, amennyiben beigazolódott volna, hogy a korlátozás a megtámadott felhívás által érintett szervezeti egységek azon igényére reagált, hogy feladataik ellátására azonnal képes sikeres pályázók álljanak rendelkezésükre (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 144. pont [nem tették közzé]), vagy akár hogy az a költségvetési és működési korlátokhoz, illetve a kiválasztási eljárás jellegéhez kapcsolódó igényekre reagált. Amint azt azonban a Törvényszék többek között a fenti 91. és 188. pontban megállapította, a Bizottság nem bizonyította, hogy e korlátozást ténylegesen ilyen megfontolások igazolták.

- 196 Következésképpen ezen okok miatt a fenti 190–192. pontban említett statisztikai adatok sem önmagukban, sem pedig az iratokban szereplő más, többek között a fenti 89. pontban említett információkkal együttesen nem alkalmasak arra, hogy igazolják a szóban forgó versenyvizsga második nyelvre kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozását.
- 197 Meg kell tehát állapítani, hogy a fent említett indokok összessége alapján a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga második nyelvre pályázók általi kiválasztásának az angol, a francia és a német nyelvre történő korlátozása nem bizonyul sem objektíve igazoltnak, sem arányosnak az elérni kívánt elsődleges célhoz képest, amely abban áll, hogy olyan tanácsosokat vegyenek fel, akik azonnal képesek feladataik ellátására. Egyébiránt, a fenti 85–91. pontban kifejtett megfontolásokat továbbvive, a költségvetési és működési korlátokon, valamint a kiválasztási eljárás jellegén alapuló indokok még akkor sem igazolhatják a szóban forgó korlátozást, ha azokat az arra alapított indokkal együttesen vizsgálják, hogy a feladataik ellátására azonnal képes tanácsosokat kell felvenni.
- 198 Nem elegendő ugyanis az ehhez hasonló korlátozás elvét az 1. rendelet 1. cikkében az Unió hivatalos nyelveiként és munkanyelveiként elismert nyelvek nagy számára, valamint az ebből eredő, korlátozott számú nyelv vagy akár egyetlen nyelv belső kommunikációban használatos nyelvként vagy „közvetítő nyelvként” való kiválasztásának szükségességére való hivatkozással védeni. A személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdésére és 1d. cikke (6) bekezdésének első mondatára figyelemmel egy vagy több konkrét nyelvnek – az összes többi kizárásával történő – kiválasztását is objektíven kell igazolni (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 156. pont [nem tették közzé]).
- 199 Éppen ez az, amit sem a megtámadott felhívás szerzője, az EPSO, sem a Törvényszék előtti eljárás alperese, a Bizottság nem tett meg.
- 200 Következésképpen helyt kell adni az Olasz Köztársaság által előterjesztett harmadik és hetedik jogalapnak, és meg kell semmisíteni a megtámadott felhívást annyiban, amennyiben az a szóban forgó versenyvizsga második nyelvének kiválasztását az angol, a francia és a német nyelvre korlátozza.
- 201 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a megállapított jogellenesség a megtámadott felhívás által érintett versenyvizsga utolsó szakaszának bizonyos vizsgáira alkalmazandó nyelv korlátozásának jogellenességét is magában foglalja (lásd a fenti 13. pontot).

B. A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga pályázói és az EPSO közötti kommunikáció során használható nyelvek kiválasztása korlátozásának jogszerűségéről

- 202 A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga pályázói és az EPSO közötti kommunikáció során használható nyelvek kiválasztásának korlátozására vonatkozó rész képezi az Olasz Köztársaság által felhozott hatodik jogalap tárgyát. E jogalap az EUMSZ 18. cikknek és az EUMSZ 24. cikk negyedik bekezdésének, a Charta 22. cikkének, az 1. rendelet 2. cikkének, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) és (6) bekezdésének megsértésén alapul.
- 203 Az Olasz Köztársaság szerint e rendelkezések minden uniós polgár számára biztosítják azt a jogot, hogy az Unió bármely nyelvén az intézményekhez forduljanak, és ugyanezen a nyelven kapjanak választ, amit a jelen esetben sért a szóban forgó korlátozás. A 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítéletre (C-566/10 P, EU:C:2012:752) hivatkozva előadja, hogy a versenyvizsga-eljárás során használt nyelv, amely távolról sem egyszerű belső szervezeti kérdés, az érintett polgár és az Unió közötti alkotmányos jellegű kapcsolat alkotóelemeként jelenik meg. Következésképpen a versenyvizsga nyelvének az uniós közszolgálatban még részt nem vevő polgár, azaz a pályázó nyelvének kell lennie.

- 204 Az Olasz Köztársaság szerint egyébiránt a megtámadott felhívás nyilvánvalóan nem tartalmaz indokolást, amennyiben teljes mértékben hallgat a jelentkezési lap szövegezési nyelvei kiválasztásának korlátozását igazoló indokokról.
- 205 A Spanyol Királyság csatlakozik az Olasz Köztársaság által előadott érveléshez.
- 206 A Bizottság a maga részéről rámutat, hogy a 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752) Olasz Köztársaság által hivatkozott pontjai a jelen ügyben nem relevánsak, mivel azok kizárólag a versenyvizsga-felhívások közzététele nyelvének kérdését érintik.
- 207 Mindenesetre a Bizottság megjegyzi, hogy a megtámadott felhívásban szereplő versenyvizsgát illetően különbséget kell tenni aszerint, hogy a felhívás általános és elvont kérdésekre vonatkozik-e, vagy pedig egyedi jelleggel bír, mivel az arra irányul, hogy a pályázó jelezhesse valamely álláshely megszerzéséhez fűződő érdekét az uniós közszolgálatban, ami magában foglalja többek között a pályázat benyújtását is.
- 208 Az első esetben a pályázóknak lehetőségük lenne arra, hogy legalább két nyelvet jelöljenek meg az Unió azon nyelvei közül, amelyekben az EPSO válaszait meg akarják kapni. Így az 1. rendelet rendelkezéseinek megsértésére alapított érveknek e tekintetben nem lehetne helyt adni. A Bizottság e célból benyújtja az EPSO által a honlapján a pályázók rendelkezésére bocsátott kapcsolatfelvételi űrlapot, valamint az azon nyelvekre vonatkozó adatokat, amelyekben ez a szolgálat a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga keretében feltett kérdésekre vagy kérelmekre válaszokat adott.
- 209 A második esetben a pályázóknak a versenyvizsga második nyelvét kellene használniuk, amelyet kizárólag az angol, a francia vagy a német nyelv közül kell kiválasztani. Ezt a korlátozást igazolja a személyzeti szabályzat 28. cikkének f) pontja, amely két uniós nyelv ismeretét a tisztviselők felvételének egyik feltételeként írja elő, de emellett igazolja azt a pályázók közötti egyenlő bánásmód követelménye is. Egyébiránt ez a korlátozás megfelel az ahhoz fűződő szolgálati érdeknek, hogy az ilyen jellegű kommunikációra gyors és hatékony módon kerüljön sor, hogy azok tekintetében a versenyvizsga-bizottság – amely tagjainak mindig a fent említett három nyelv a munkanyelve – és az EPSO egyenlő bánásmódot alkalmazzon, végül pedig, hogy azok ne eredményezzenek jelentős terhet az EPSO erőforrás-kezelése tekintetében.
- 210 Ami először is az indokolásnak az Olasz Köztársaság által hivatkozott hiányát illeti, meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott felhívás II. mellékletének 3. pontjából következik – a kommunikáció nyelvei, így a jelentkezési lap benyújtásának nyelvei kiválasztásának korlátozását lényegében a „gyors és hatékony kommunikáció”, valamint a „[a pályázók] méltányos [összehasonlítása]” indokolja (lásd a fenti 11. pontot). Következésképpen az Olasz Köztársaságnak az indokolási kötelezettség hiányára alapított érvét el kell utasítani.
- 211 Ezt követően, a hátrányos megkülönböztetés fennállását, valamint annak esetleges igazolását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az 1. rendelet – lényegében az EUMSZ 24. cikk negyedik bekezdésének és a Charta 41. cikke (4) bekezdésének megfelelő – 2. cikke értelmében azok az okmányok, amelyeket egy tagállam vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személy az Unió intézményeinek küld, a feladó választása szerint az e rendelet 1. cikkében említett hivatalos nyelvek bármelyikén készülhetnek, az intézmény válaszában pedig ugyanazon a nyelven kell készülnie. Az Unió nyelvi sokfélesége – amelynek fontosságára az EUSZ 3. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése, valamint a Charta 22. cikke emlékeztet – tiszteletben tartásának elengedhetetlen alkotóelemeként alapvető jelleggel bír az e személyek számára fenntartott azon jog, hogy az Unió hivatalos nyelvei közül kiválasszák az intézményekkel folytatott levélváltásaikban használandó nyelvet (lásd: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 36. pont).
- 212 Amint az azonban a Bíróság ítélezési gyakorlatából következik, az Uniónak a nyelvi sokféleség tiszteletben tartására irányuló kötelezettségéből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy létezik egy olyan általános jogelv, amely minden személy számára biztosítja azt a jogot, hogy az érdekeit

esetlegesen érintő valamennyi aktusnak minden körülmények között a saját nyelvén kellene elkészülnie, és amely jog értelmében az intézmények minden helyzetben anélkül kötelesek az összes hivatalos nyelvet alkalmazni, hogy ez alól eltérhetnének (lásd: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 213 Közelebről: az uniós személyi állomány kiválasztási eljárásának sajátos összefüggésében a Bíróság kimondta, hogy az intézményekre nem hárulhatnak a személyzeti szabályzat 1d. cikkében előírt követelményeket meghaladó kötelezettségek (lásd: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 214 A személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdéséből és (6) bekezdésének első mondatából az következik, hogy ugyan nem kizárt, hogy a szolgálati érdek a versenyvizsgák keretében igazolhatja a versenyvizsga második nyelve – köztük a pályázók és az EPSO közötti kommunikáció nyelve vagy nyelvei – kiválasztásának azon korlátozott számú hivatalos nyelvre korlátozását, amely nyelveket a legtöbben ismerik az Unióban, e korlátozásnak azonban kötelező jelleggel a mind a versenyvizsgára jelentkező pályázók, mind pedig az uniós bíróságok által objektív módon ellenőrizhető olyan tényezőkön kell alapulnia, amelyek igazolják azt a megkövetelt nyelvismeretet, amelynek arányosnak kell lennie a szolgálat valós igényeihez képest (lásd ebben az értelemben: 2019. március 26-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 215 E tekintetben ki kell emelni, hogy a megtámadott felhívás II. mellékletének bevezető része szerint „[a] pályázóknak a versenyvizsga második nyelvén (angol, francia vagy német nyelven) kell kitölteniük az internetes jelentkezési lapot, az EPSO-nak pedig e nyelveken kell együttes tájékoztatást nyújtania az érvényes jelentkezést benyújtó pályázók számára” (lásd a fenti 8. pontot).
- 216 Egyébiránt a megtámadott felhívás II. mellékletének 3. pontjában az szerepel, hogy „[a] pályázók bármely hivatalos uniós nyelven felvehetik a kapcsolatot az EPSO-val, a megkeresések EPSO általi hatékonyabb kezelése érdekében azonban célszerű azon korlátozott számú nyelv közül választani, amelyeken az EPSO alkalmazottai fordítás igénybevétele nélkül közvetlen nyelvi lefedettséget tudnak biztosítani” (lásd a fenti 11. pontot).
- 217 Bár ez utóbbi típusú kommunikációkat illetően a Bizottság által előadott és a fenti 208. pontban említett elemekre tekintettel nem tűnik úgy, hogy a pályázók nem tudtak az EPSO-val a választásuk szerinti hivatalos nyelven kommunikálni, meg kell állapítani, hogy mind a jelentkezési lap benyújtásának, mind az „érvényes jelentkezést benyújtó pályázóknak számára nyújtott együttes tájékoztatásnak” kizárólag angol, francia vagy német nyelven kellett megtörténnie. Ily módon, a megtámadott felhívással érintett versenyvizsga vizsgáinak második nyelvét illetően a fenti 51–55. pontban szereplő indokokkal azonos indokok alapján az ilyen korlátozás nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül, amely a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése alapján főszabály szerint tilos.
- 218 Ezenkívül e korlátozást nem ellensúlyozhatja a pályázóknak a fenti 217. pontban hivatkozott azon lehetősége, hogy a szóban forgó kiválasztási eljárással kapcsolatos más aspektusokkal kapcsolatban az EPSO-val a választásuk szerinti hivatalos nyelven kommunikálhattak (lásd ebben az értelemben: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 48. pont).
- 219 Az említett korlátozás alátámasztására felhozott, a lényegében a gyors és hatékony kommunikáció biztosításának és a pályázók méltányos összehasonlításának szükségességére alapított indokok megalapozottságát illetően (lásd a fenti 210. pontot) meg kell állapítani, hogy azok önmagukban nem alapozhatják meg a jelentkezési lap összeállításához és az EPSO részéről a pályázati feltételeknek megfelelő pályázók „együttes tájékoztatásához” használható nyelvek számának absztrakt korlátozását. Ezzel szemben – amint azt lényegében a Bizottság ellenkérelmének 148. pontjában maga is elismeri – az említett indokok csak akkor igazolhatják a kommunikáció nyelveinek az angol, a francia és a német

nyelvre korlátozását, ha e nyelvek kielégítő ismerete lehetővé teszi a pályázók számára, hogy az ellátandó feladatok jellegére és a szolgálat valós igényeire tekintettel azonnal képesek legyenek ellátni a feladataikat.

- 220 Márpedig, amint azt a Törvényszék a fenti 197. pontban megállapította, a jelen ügyben nem ez a helyzet.
- 221 Ezenkívül a Bizottságnak a költségvetési korlátok fennállására alapított érvét a fenti 85–88. pontban ismertetettekkel azonos okok miatt el kell utasítani. Hasonlóképpen – figyelemmel a fenti 106–188. pontban elvégzett, a Bizottság által a saját, valamint a Számvevőszék működésére vonatkozóan benyújtott bizonyítékokra vonatkozó elemzésre – el kell utasítani a Bizottság azon érvét, amely szerint a versenyvizsga-bizottságot alkotó tisztviselők munkanyelvei „mindig” az angol, a francia vagy a német.
- 222 A fentiekben kifejtettek tekintettel az Olasz Köztársaság által előterjesztett hatodik jogalapnak helyt kell adni, következésképpen a megtámadott felhívást meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az a pályázók és az EPSO közötti kommunikáció nyelveinek kiválasztását kizárólag az angol, a francia és a német nyelvre korlátozza.
- 223 Ebből következően anélkül, hogy az Olasz Köztársaság által hivatkozott többi jogalapot vizsgálni kellene, a jelen keresetnek helyt kell adni, és meg kell semmisíteni a megtámadott felhívás egészét.
- 224 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a fenti 36. pontban kifejtettek tekintettel a megtámadott felhívásban előírt nyelvhasználati szabályokkal kapcsolatban megállapított jogellenességek a szóban forgó kiválasztási eljárás egészét érintik, és ennél fogva e felhívás teljes egészének megsemmisítését vonják maguk után (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 130. pont).
- 225 A megtámadott felhívás megsemmisítésének joghatásait illetően meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék erre vonatkozó kérdésére az Olasz Köztársaság a tárgyaláson úgy ítélte meg, hogy ennek következményeként a szóban forgó versenyvizsga eredményeként létrehozott tartaléklistának is meg kell semmisíteni. A Bíróság és a Törvényszék 2012 óta kialakult ítélkezési gyakorlatára tekintettel ugyanis semmilyen jogos bizalom nem vehető e listák fenntartásába. A Spanyol Királyság csatlakozott az Olasz Köztársaság álláspontjához.
- 226 Válaszul a Bizottság előadta, hogy a 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet (C-377/16, EU:C:2019:249) alapjául szolgáló üggyel ellentétben, amelyben a Spanyol Királyság kifejezetten kérte az ezen ítélettel megsemmisített pályázati felhívás alapján létrehozott adatbázis megsemmisítését, a jelen ügyben nem fogadható el az Olasz Köztársaság részéről a szóban forgó versenyvizsga eredményeként létrehozott tartaléklistának megsemmisítésének kérelmezése, mivel keresetében nem fogalmazott meg ilyen kérelmet. Egyébiránt a Bizottság szerint a fent hivatkozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó kiválasztási eljárás sokkal rugalmasabb volt, mint a jelen ügyben érintett eljárás, így ez utóbbi valamennyi eredményének megsemmisítése teljesen indokolatlannak tűnik.
- 227 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag a keresetlevélben foglalt kérelmek vehetők figyelembe, és hogy a kereset megalapozottságát kizárólag az ilyen kereseti kérelmek tekintetében kell vizsgálni (lásd: 2016. február 25-i Musso kontra Parlament ítélet, T-589/14 és T-772/14, nem tették közzé, EU:T:2016:101, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ily módon elviekben a felperes az eljárás során nem terjeszthet elő új kérelmeket, illetve nem terjesztheti ki a fennálló kérelmei tárgykörét, ami a jogvita tárgyának módosítását eredményezné (lásd ebben az értelemben: 1965. július 8-i Krawczynski kontra Bizottság ítélet, 83/63,

EU:C:1965:70, 785. o.), kivéve ha teljesülnek az eljárási szabályzat keresetlevél kiigazításáról szóló 86. cikkének alkalmazási feltételei. Márpedig – amint az a jelen ügy irataiból kitűnik – ebben az ügyben nem ez a helyzet.

- 228 Következésképpen, amennyiben az Olasz Köztársaság által a tárgyaláson képviselt álláspont úgy értelmezhető, hogy az a szóban forgó versenyvizsga eredményeként létrehozott tartaléklisták megsemmisítésére irányul, ezt a kérelmet – mivel nem felel meg a fenti 227. pontban felidézett követelményeknek – mint elfogadhatatlant kell elutasítani.
- 229 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 266. cikk értelmében az az intézmény, amelynek aktusát a Bíróság semmisnek nyilvánította, köteles megtenni az e jogi aktust megsemmisítő ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. A Bíróság e tekintetben megállapította, hogy az ilyen ítéletnek való megfelelés és ezen ítélet teljes mértékben való végrehajtása érdekében az érintett intézmény köteles figyelembe venni nemcsak ezen ítélet rendelkező részét, hanem az ítélet alapjául szolgáló és azt szükségképpen alátámasztó indokokat is, amelyek elengedhetetlenek a rendelkező rész pontos értelmének meghatározásához (lásd: 2016. június 14-i Bizottság kontra McBride és társai ítélet, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 230 A 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet (C-377/16, EU:C:2019:249, 85. pont) 83–87. pontjában kifejtettekhez hasonló okokból ugyanakkor a megtámadott felhívás megsemmisítése semmiféle következménnyel nem járhat a szóban forgó kiválasztási eljárás eredményeként létrehozott tartaléklisták alapján már lezajlott esetleges felvételekre, azon jogos bizalomra tekintettel, amely azokat a pályázókat illeti meg, akiknek az említett listákra való felvételük alapján már felajánlottak álláshelyet (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 5-i Olaszország kontra Bizottság végzés, T-313/15 és T-317/15, nem tették közzé, EU:T:2019:582, 131. pont).

A költségekről

- 231 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, az Olasz Köztársaság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 232 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a jogvitába beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Ennélfogva a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék az ellenőrzés (audit) területén tanácsosi (AD 5 és AD 7) tartaléklisták létrehozására irányuló EPSO/AD/322/16. sz. nyíltversenyvizsga-felhívást megsemmisíti.**
- 2) **A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek és az Olasz Köztársaság részéről felmerült költségek viselésére.**
- 3) **A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.**

Costeira

Gratsias

Kancheva

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. szeptember 9-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei	1
II. Az eljárás és a felek kérelmei	6
III. A jogkérdésről	8
A. A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga második nyelve pályázók általi kiválasztása angol, francia és német nyelvre történő korlátozásának jogszerűségéről	9
1. A megtámadott felhívás indokolásáról	10
2. A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga második nyelve pályázók általi kiválasztása angol, francia és német nyelvre történő korlátozásának jogszerűsége kapcsán a megtámadott felhívásban szereplő indokok megalapozottságáról	10
3. A hátrányos megkülönböztetés fennállásáról	10
a) A vitatott hátrányos megkülönböztetés igazolásának fennállásáról	13
1) A megtámadott felhívásban szereplő indokokról	15
2) A Bizottság által előterjesztett bizonyítékokról	19
i) Előzetes észrevétel	19
ii) A Bizottság működésével kapcsolatos bizonyítékokról	20
– A Bizottság nyelvhasználatra vonatkozó belső gyakorlatával kapcsolatos bizonyítékokról	20
iii) A Számvevőszék működésével kapcsolatos bizonyítékokról	29
– A Számvevőszék személyzetének tagjai által használt nyelvekre vonatkozó bizonyítékokról	31
iv) Az angol, a francia és a német nyelv Európában beszélt és tanult idegen nyelvként való elterjedtségére vonatkozó bizonyítékokról	32
B. A megtámadott felhívással érintett versenyvizsga pályázói és az EPSO közötti kommunikáció során használható nyelvek kiválasztása korlátozásának jogszerűségéről	33
A költségekről	37